

POGLED V VEČNOST

Srečanje nekega človeka z življenjem po smrti

Zgodba Iana McCormacka,
kot jo je povedala Jenny Sharkey

Ian McCormack, Jenny Sharkey: **POGLED V VEČNOST**

Slovenski prevod knjige: **A Glimpse of Eternity**

Prevod: Andrej in Simona Pavletič

Jezikovni pregled: Boštjan Cerk, Biljana Marjanović, Marjan Šavli

Izid e-knjige: oktober 2019

Založba: Krščanski Center Slovenija, Ljubljana

Spletna stran: www.sprejmi.si

E-pošta: info@sprejmi.si

Cena: brezplačno

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili
v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID=302312192

ISBN 978-961-90567-1-4 (pdf)

Kazalo

Predgovor.....	5
PRVO POGLAVJE: Velika čezmorska izkušnja	9
DRUGO POGLAVJE: Škatlasta meduza	14
TRETJE POGLAVJE: Preizkušnja	20
ČETRTO POGLAVJE: Oče naš	26
PETO POGLAVJE: Končna osvoboditev	30
ŠESTO POGLAVJE: Tema	34
SEDMO POGLAVJE: Luč.....	37
OSMO POGLAVJE: Valovi ljubezni.....	40
DEVETO POGLAVJE: Vrata in odločitev	43
DESETO POGLAVJE: Vrnitev	46
ENAJSTO POGLAVJE: Vidim v novi luči	49
DVANAJSTO POGLAVJE: Kaj zdaj?.....	55
Opombe	57

Citati iz Svetega pisma v tej knjigi so iz Slovenskega standardnega prevoda (SSP3), www.biblija.net. Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane.

POGLED V VEČNOST

Predgovor

Zgodba Iana McCormacka je globoko ganljiva in povsem verodostojna. Čeprav sem poznal Ianovo zgodbo, sem se ob branju te knjižice začel spraševati o končnem namenu in usodi svojega življenja. Upam, da si bodo ista vprašanja postavili tudi drugi bralci.

Kot izkušen splošni zdravnik ne dvomim, da je Ian umrl po večkratnih ožigih škatlastih meduz. Te meduze so ene najnevarnejših strupenih živali na svetu. Smrt zaradi ožiga lahko nastopi v petih minutah. Smrt je posledica odpovedi dihanja, ki jo povzroči paraliza dihalnega centra v možganih, ali posledica neposrednega vpliva na srce, ker strup povzroči motnje električne prevodnosti in paralizo srčne mišice. Žrtve, ki so jih ožgale škatlaste meduze, pogosto izgubijo zavest, še preden pridejo iz vode.

Po mojem mnenju je Ian McCormack doživel zastoj srca zaradi toksičnih učinkov ožigov škatlastih meduz. Za njegovo smrt ni bil kriv nihče, saj je preteklo precej časa, preden so mu lahko v bolnišnici dali protistrup, zaradi česar so bile njegove možnosti za preživetje zelo slabe.

Ianova pripoved o Jezusu Kristusu, nebesih in peklu je povsem v skladu s svetopisemskimi opisi. Pravzaprav je treba, kot pri vseh nadnaravnih dogodkih, resničnost le-teh preveriti z resnicami v Svetem pismu, kot so to počeli Berejci (Apostolska dela 17,11).¹

Ian je bil leta 1991 posvečen v Božjega služabnika in je potoval po vsem svetu ter pripovedoval o svoji izkušnji. Zastavil si je življenjski cilj, da čim več ljudem pomaga priti v nebesa in ne v pekel. To je tudi razlog za njegova potovanja. Njegov motiv ni finančni.

Ko sem Iana slišal govoriti, je naredil name tako velik vtis, da sem postal soavtor dveh knjig, ki govorita o bližnjih srečanjih ljudi s smrtjo.

¹ Berejci v navedenem odlomku so vztrajno preiskovali Sveto pismo, da bi videli, če je res tako, kot jim pridigarji govorijo. Glejte še opombe na citate Svetega pisma na zadnji strani te knjižice.

Zdaj tudi sam potujem po svetu ter govorim o obsmrtnih izkušnjah. Iskreno upam, da si kot bralci, soočeni z resničnostjo nebes in pekla, ne zagotovite le svoje usode v nebesih, ampak da boste k temu spodbudili tudi druge, da storijo enako.

dr. Richard Kent

Dr. Richard Kent je upokojeni zdravnik, ki je zdaj posvečen v Božji službi. Je soavtor knjig »The Final Frontier« in »Beyond The Final Frontier«,² ki opisujejo enainpetdeset zgodb o obsmrtnih izkušnjah. Bralci lahko preberejo več o njegovih izkušnjah in dobrodelni organizaciji iz Velike Britanije na njegovi spletni strani: www.finalfrontier.org.uk

* * *

² »Zadnja meja« in »Onkraj zadnje meje«

**Posvečeno našim otrokom, ki so naš ponos in veselje
in vsem ostalim otrokom na svetu,
ki še niso našli svojega doma pri Očetu.**

Ian in Jane McCormack

**Verujte v Boga, tudi vame verujte!
V hiši mojega Očeta je veliko bivališč.
Če bi ne bilo tako, ali bi vam rekel:
Odhajam, da vam pripravim prostor?**

Jezus (Janezov evangelij 14,1-2)

POGLED V VEČNOST

PRVO POGlavJE: Velika čezmorska izkušnja

**Marsikatera pot se zdi človeku prava,
njen konec pa so poti smrti.**

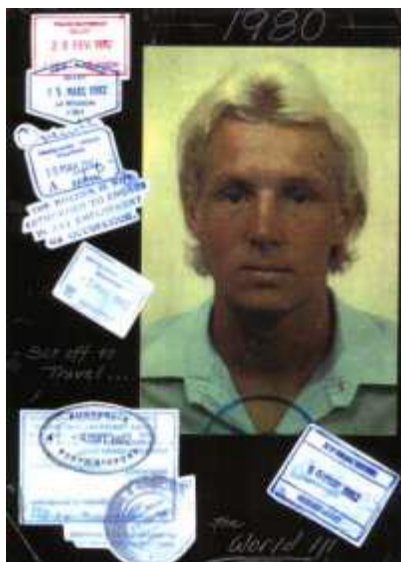
(Pregovori 14,12)

Leta 1980, ko mi je bilo štiriindvajset let, sem se odpravil na pustolovščino, ki je spremenila moje življenje. Prihranil sem nekaj denarja in si želel potovati in raziskovati po svetu. Z najboljšim prijateljem sva se odločila, da prodava vse svoje imetje in se odpraviva na deskanje. To naj bi bile nekakšne »neskončne poletne počitnice«. Rodil sem se in odraščal na Novi Zelandiji. Moja starša sta bila učitelja, zaradi česar smo pogosto menjavali kraje in se selili po različnih območjih. Imel sem brata in sestro. Skupaj smo uživali v mnogih privilegijih, ki jih mnogi novozelandski otroci jemljejo kot samoumevne, na primer poletne počitnice na plaži. Tako sem že od malih nog užival na morju.

Po končani univerzi v Lincolnu, kjer sem diplomiral iz agronomije, sem dve leti delal v New Zealand Dairy Board kot kmetijski svetovalec. Kmetijstvo je bila moja strast. Rad sem bil na prostem in cvetel sem med delom na prostem. Večino vikendov sem preživel v potapljanju, pohodništvu, deskanju in vrsti drugih športnih aktivnosti. Po dveh letih dela sem dobil željo po potovanju. Na Novi Zelandiji mnogi mladi potujejo v tujino, preden se končno ustalijo v karieri in družinskem življenju. To je pojav, ki ga ljubkovalno imenujemo »velika čezmorska izkušnja«.³

³ »Čezmorska izkušnja« (angleško »Overseas Experience«) je novozelandski izraz za daljšo delovno dobo ali počitnice v tujini. Včasih to imenujejo »velika čezmorska izkušnja« (ang. »Big O. E.«) zaradi dolžine potovanja, ki pogosto traja celo leto ali še več. Večinoma se potem ljudje vrnejo v domovino, opremljeni z delovnimi in življenjskimi izkušnjami ter širšimi pogledi, pridobljenimi v tujini.

Tako sva odšla s prijateljem, vsak s svojo desko pod roko. Najprej sva odletela v Sydney v Avstraliji in nato deskala po vzhodni obali Avstralije do Surfers Paradise. S seboj sva imela kar najmanj prtljage. Noči sva preživela v najcenejših prenočiščih, ki sva jih lahko našla. Dneve sva preživljala v Dee Why, Fosters, Lennox Heads, Byron Bay in Burleigh Heads, kjer sva lovila dobre valove za deskanje.

Ianova fotografija iz potnega lista in žigi

Nato sva štopala na drugi konec Avstralije, vse do Darwina in nadaljevala pot do Balijskega otoka v Indoneziji, kjer sva deskala po grebenu Kuta Reef in Uluwatu. Pred nadaljevanjem poti po Javi sva obiskala tudi nekaj hindujskih in budističnih templjev. Med potovanjem po Aziji so naju ljudje pogosto spraševali, ali sva kristjana, verjetno zaradi najine bele kože. Vprašanje je bilo zame izziv, saj sem bil vzgojen v krščanski družini, vendar nisem bil prepričan, ali bi se lahko imenoval kristjan.

Odrastel sem v anglikanski cerkvi in pri štirinajstih letih sem bil pri birmi. Kot otrok sem molil in hodil k nedeljskemu verskemu pouku, pa tudi v mladinsko skupino, a nisem nikoli imel osebne izkušnje z Bogom. Spominjam se, da sem na svoj birmanski dan iz cerkve prišel precej razočaran. Zdelo se mi je, da se mi ni nič zgodilo. Moje srce je bilo polno vprašanj, zato sem vprašal mamo, ali je Bog kdaj neposredno govoril z njo. Mati se je obrnila k meni in rekla: »Bog govori in je resničen.« Nato mi je povedala zgodbo, kako je v nekem času nesreče klicala k Bogu in ji je odgovoril. Vprašal sem jo, zakaj Bog ni nikoli govoril z mano. Živo

se spominjam njenega odgovora; »*Pogosto je potrebna tragedija, da postaneš bolj ponižen. Moški so po naravi navadno bolj ponosni.*« Odgovoril sem ji: »*Jaz nisem tak. Nisem ponosen.*« Toda ko malo pomislim, se zavedam, da sem bil zelo ponosen.

Moja mati mi je rekla: »*Ne bom te silila v cerkev. Toda zapomni si eno, karkoli boš v življenju počel, kamor koli boš šel, ne glede na to, kako daleč boš od Boga, zapomni si eno stvar: če boš v težavah in v stiski, kliči k Bogu z vsem srcem in on te bo slišal. Res te bo slišal in ti odpustil.*« Dobro sem si zapomnil te besede. Ostale so mi v glavi. Odločil sem se, da ne bom hinavski in hodil v cerkev, ker nikoli nisem imel prave izkušnje z Bogom. Vse to je bila zame samo religija.

S prijateljem sva nadaljevala potovanje po Javi, Singapurju, otoku Tioman in Maleziji. V Maleziji se je moj prijatelj odločil s trajektom odpluti v Madras v Indiji, jaz pa sem nadaljeval v Šrilanko v Kolombo z dekletom iz Nizozemske, ki sem jo spoznal na poti. V Šrilanki sem se odpravil na obalo, da bi deskal v zalivu Arugam. Po mesecu dni deskanja po super valovih se mi je iztekla viza, zato sem se vrnil v Kolombo. Spoznal sem nekaj Tamilcev, ki so me peljali najprej v njihov hindujski tempelj v mestu, nato pa v skrito mesto Kataragama. Med bivanjem v tem svetem mestu sem doživel prvo nadnaravno izkušnjo. Ko sem gledal kip malika, sem opazil, kako se njegove ustnice premikajo. To me je globoko vznemirilo in hotel sem čim prej oditi stran.

Medtem ko sem živel pri svojih gostiteljih, sem opazil, da so vsak dan ponujali hrano svojemu domačemu maliku v podobi slona, božanstvu Ganešu. Nekateri dni so mu oblekli oblačila, druge dni so ga kopali v mleku ali vodi. Čudno se mi je zdelo, da bi nekdo verjel, da je kamniti malik lahko bog, saj ga je očitno nekdo naredil s svojimi rokami. Ko sem ga nekega dne pogledal, sem naenkrat začutil strah, kot da bi kip izžareval strah. In potem so mi prišle na pamet te besede: »*Ne imej drugega Boga razen mene in ne klanjaj se nobeni rezani podobi ali maliku.*«⁴ Naenkrat sem spoznal, da gre za eno od desetih zapovedi, in

⁴ Druga Mojzesova knjiga 20,3-5.

začel sem razmišljati o teh besedah, ki sem jih tako dolgo nazaj slišal pri nedeljskem verouku.

Na potovanje sem šel, da bi našel »smisel življenja«. Včasih sem se imenoval »ateist«, drugič »svobodomislec«. Po teh dogodkih sem začel razmišljati o nadnaravnih stvareh, vendar nisem imel dovolj znanja, da bi si jih lahko tudi razložil. Želel sem izkusiti vse, kar mi življenje lahko ponudi. V tistem času je bila moja filozofija preprosta: živeti življenje čim bolj na polno. V tistih letih nisem nikoli nosil ure, živel sem v coni, kjer časa ni bilo. Zame so bili samo sončni vzhodi in zahodi.

Ko sem se čez čas vrnil v Arugam, se mi je uspelo zaposliti v posadki 27-metrške jadrnice, imenovane Constellation.⁵ Tako smo sredi noči s Šrilanke odrinili v Afriko. Šestindvajset dni pozneje smo prispeli v Port Louis na rajskem otoku Mavricij.⁶

Zaliv Tamarin

Med bivanjem na tem otoku sem živel v zalivu Tamarin med ribiči in domačimi kreolskimi deskarji. Povezala sta nas hašiš in marihuana, sprejeli so me v svoje življenje in me naučili nočnega potapljanja z zunanjih grebenov. To je neverjetno doživetje. Jastogi prihajajo

⁵ »Ozvezdje«

⁶ Mavricij ali Mauritius (tudi Mauricius) je otoška država ob obali Afrike v jugozahodnem Indijskem oceanu.

ponoči, mi pa jih le oslepimo s podvodno svetilko in nato enostavno poberemo. Ribe ponoči spijo in odločiti se morate le, katero si želite in si jo privoščite za večerjo. To je bil krasen šport in svoj ulov smo lahko prodajali lokalnemu turističnemu hotelu.

Tipični ulov morskih sadežev

Po nekaj tednih, med katerimi sem po dolgem in počez deskal po zelo hitrem grebenu⁷ v zalivu Tamarin, mi je počasi začelo zmanjkovati denarja. Tako sem se odpravil v Južno Afriko, kjer sem si našel službo, poučeval sem deskanje in smučanje na vodi. Neverjetno, da so mi za to plačali! Deskal sem po zalivu Jeffreys in Elands Bay in obiskal nekatere najbolj znane naravne rezervate na svetu. Moja želja je bila, da bi še naprej potoval po afriški celini v Evropo, vendar so se moji načrti popolnoma spremenili, ko sem z Nove Zelandije izvedel, da se moj mlajši brat poroči. Želel sem priti na njegovo poroko, zato sem se odločil, da se vrnem domov preko otoka Reunion, Mavricija in Avstralije.

Med postankom na otoku Reunion sem našel čudovito obalo za deskanje, imenovano Saint-Leu, kjer sem ujel nekaj čudovitih valov. Nato sem odpotoval na Mavricij. To je bilo marca 1982. Takrat je minilo skoraj dve leti, odkar sem bil na poti. Pogosto sem spal v šotoru na plaži in živel kot nomad. Napočil je čas za vrnitev domov.

⁷ Gre za podvodni greben v bližini obale, ki povzroči visoke valove, idealne za deskanje.

DRUGO POGLAVJE: Škatlasta meduza

Moj zarodek so videle tvoje oči.

V tvojo knjigo so bili vsi zapisani,

dnevi, ki so bili oblikovani,

ko ni še nobeden od njih obstajal.

(Psalm 139,16)

Ko sem se vrnil na Mavricij, sem si za nekaj tednov najel hišo, se družil s svojimi kreolskimi prijatelji, čez dan sem deskal, ponoči pa se potapljal. Kakšen teden pred mojo vrnitvijo na Novo Zelandijo me je moj potapljaški prijatelj spet povabil na nočni potop. Stopil sem na verando in zagledal nevihto, ki divja po oceanu. Strele so osvetljevale nočno nebo. Obrnil sem se k prijatelju Simonu in ga vprašal: *»Si prepričan? Vidiš vihar?«* Bal sem se, da se bo neurje približalo grebenu, kar bi lahko bilo nevarno. Toda Simon je odgovoril: *»Vse bo v redu. Šli bomo do zelo lepega dela grebena, ki je ob obali približno osem kilometrov od tod. Presenečen boš, kako čudovito je.«*

Simon

Končno me je prepričal. Bilo je okoli 23. ure. S seboj sem vzel vso opremo, skočil sem na čoln in odrinili smo. Bili smo štirje: en lokalni potapljač, fant, ki je skrbel za čoln, Simon in jaz. Veslali smo ob obali do mesta, o katerem je govoril Simon. Bili smo približno osemsto metrov od otoka. Čoln smo zasidrili v notranji laguni, mi pa smo se nameravali potapljati na zunanjem delu grebena, ki se strmo spušča v ocean. Res je bilo tako lepo, kot je rekel Simon.

Potapljali smo se. Šel sem na vrh grebena, medtem ko sta se moja prijatelja spustila v globino. Običajno smo ostali vedno skupaj, vendar smo se tokrat zaradi čudnega razloga razšli. Bil sem zaposlen z iskanjem jastogov, ko sem v vodi zagledal nekaj, kar je bilo videti kot ligenj. Radoveden sem zaplaval proti njemu, stegnil roko in ga prijel. Na rokah sem imel rokavice in spolzel mi je skozi prste kot meduza. Medtem ko je lebdela, sem jo zmedeno pogledal, ker bila je zares zelo čudna meduza. Imela je glavo kot ligenj, vendar škatlaste oblike, in čudne, prstom podobne, lovke. Poleg tega je bila prozorna. Tovrstne meduze še nisem videl. Obrnil sem se stran od nje in nadaljeval z iskanjem jastogov.

Škatlasta meduza

Svetilko sem spet usmeril na greben in iskal svoj plen, ko me je nekaj udarilo v podlaket, kot tisoč voltov elektrike. Obrnil sem se, da bi pogledal, kaj je bilo. Nosil sem potapljaško obleko s kratkimi rokavi,

zato so bile podlakti edini del telesa, ki ni bil pokrit. Nekaj se me je pravkar dotaknilo in me zbadlo z neverjetno silo. Bilo je, kot da bi, z rokami na električni napetosti, stal bos na mokrem betonu. Šok je bil grozen. Prestrašen sem se umaknil nazaj, da bi ugotovil, kaj je bilo to in kje je. Mrzlično sem iskal s podvodno svetilko, a nisem mogel videti, kaj me je udarilo.

Mogoče me je kaj ugriznilo ali sem se urezal na grebenu. Pogledal sem roko, da bi videl, ali je kri, a ni bilo nič, samo puhteča bolečina. Drgnil sem si roko, kar se je izkazalo kot ena najslabših stvari, ki bi jih lahko naredil, saj je šel s tem strup v krvni obtok. Zdelo se mi je, da je bolečina nekoliko otrpnila, zato sem se ustavil in rekel: »*Grem po jastoga, potem pa se vrnem k čolnu in tam vprašam dečka, kaj je bilo.*« Nisem hotel postati paranoičen. Pri potapljanju je za varnost zelo pomembno, da ni prostora za paniko.

Ko sem se ponovno potopil, sem opazil iste meduze, ki sem jih videl že prej. Dve sta se s svojimi lovkami počasi približali. S kotičkom očesa sem videl, kako so se dotaknile moje roke. Začutil sem, kako mi v roko prehaja isti električni šok. Kot da bi me strela treščila v vodi! Naenkrat sem razumel, kaj me je prvič udarilo!

Zaradi svojih izkušenj pri delu reševalca sem vedel, da so nekatere meduze zelo strupene. Ko sem bil otrok, sem imel seneni nahod in imel tako močne alergijske reakcije, da mi je, če me je zbadla čebela, noga otekla kot balon. Zdaj me je bilo res strah, saj so me ravnokar dvakrat ožgale te meduze. Priplaval sem na površje, da bi videl, kje je čoln. Nevihtni oblaki so se zbirali in naredili vse še bolj temačno. Čoln je bil bolj daleč, blizu grebena. Roko sem si dal za hrbet, saj nisem hotel, da bi me spet ožgalo. A med plavanjem proti grebenu sem začutil, da mi je nekaj zdrsnilo po hrbtu in potem je skozi mojo roko šel še en velik šok! Ožgala me je tretja!

Svetilko sem usmeril pod vodo, da bi lahko videl greben, in na mojo grozo sem posvetil na oblak meduz. Mislil sem si: »*Če me ena od teh zadene v obraz, se ne bom več vrnil na čoln.*« Svetilko sem si postavil blizu obraza in plaval, kolikor hitro sem mogel. Ko sem bil poleg čolna,

sem dečka vprašal v svojem najboljšem francoskem in kreolskem jeziku, če ve, kaj so te meduze. Ni vedel, ker ni bil potapljač. Odkimal je z glavo in pokazal na mojega prijatelja Simona v vodi. Tako sem moral nazaj v vodo in sem zaplaval proti njemu.

Lahko sem ga videl pod vodo in sem mu usmeril svetilko v obraz, da bi pritegnil njegovo pozornost. Priplaval je na površje in rekel sem mu: *»Hočem ven!«* Glavo sem spustil v vodo, da bi plaval nazaj proti čolnu, ko se je tik pred mojim obrazom pojavila še ena meduza. Moral sem izbrati, ali mi bo šla v obraz ali v roko. Zato sem dvignil roko in jo odrinil ter prejel še en grozljivo boleči šok. Nato sem se z muko spravil ven na greben.

Greben je bil pol metra pod vodo. Stal sem tam v plavutih in si ogledoval roko, ki je bila otekla dobesedno kot balon z mehurji od opeklin na koži. Kjer so se me dotaknile lovke, je bilo videti, kot da bi se ožgal na štedilniku.

Ko sem gledal roko, je preko grebena prišel moj prijatelj Simon, obut v plavutke. Oblečen je bil v polno potapljaško obleko, kot so bili vsi, ki so odrasli v tropih in jim je bila voda hladna. Najprej je pogledal mojo roko, nato pa še mene. Zadihan je vprašal: *»Koliko? Kolikokrat so te ožgale?«* Odgovoril sem: *»Mislím, da štirikrat.«* Rekel je: *»Prozorne? So bile prosojne?«* Odgovoril sem mu: *»Ja, videti so bile prosojne.«* Simon je povsíl glavo in zaklel. Rekel je: *»Ena te opeče in konec je s tabo, samo ena!«* S svojo svetilko si je posvetil v obraz in lahko sem razbral, kako resna je situacija. Rekel sem: *»Kaj pa jaz? Kaj naj počnem s štirimi ožigi na roki?«*

Simon je bil paničen, jaz pa tudi, ker se je potapljal več kot dvajset let in je poznal tiste meduze. *»Moraš v bolnišnico,«* je zaklical. *»Aller, aller, vite!«*⁸ Glavna bolnišnica je bila oddaljena petindvajset do trideset kilometrov, bilo je sredi noči, jaz pa osemsto metrov od obale, na grebenu. Slišal sem ga, kako govori: *»Pojdi!«* – toda stal sem tam kot paraliziran. Trudil se me je spraviti v čoln. Ko me je potegnil, sem

⁸ Francosko: *»Pojdi, pojdi, hitro!«*

ugotovil, da imam desno roko paralizirano in da je ne morem dvigniti iz vode. Ko sem jo poskušal izvleči, je preko nje priplavala še ena meduza in me petič ožgala.

V sebi sem si mislil: *»Kaj sem storil, da sem si to zaslužil?«* Potem sem se spomnil svojih grehov. V hipu sem vedel, kaj sem delal narobe. Veliko slabega sem storil, da sem si to zaslužil. Ne moreš se kar tako izmazati, ne da bi bil kaznovan.

Moja dva prijatelja sta čoln z mano vred začela nositi čez skale na grebenu. Na dnu so se pojavile luknje. To je bil lesen čoln in njihovo sredstvo za preživetje, zato sem vedel, da je situacija zelo resna, ker sta tvegala, da se poškoduje. Odnese sta ga do lagune in ga plavajoč skušala potisniti naprej. Rekel sem jima: *»Pojdita z mano!«* Toda rekla sta: *»Ne, pretežko je, fant te bo spraval na plažo.«* Potem je mladenič s palico potiskal čoln proti obali.

Lesen čoln na Mavriciju

Bilo mi je, kot da bi me žgal ogenj. Čutil sem, kako strup prehaja v moj krvni obtok in kako me je udaril v mesto pod roko, v limfno žlezo. Z desnim delom pljuč je bilo vse težje in težje dihati. Obleka mi je pljuča še bolj stiskala, zato sem jo slekel z levo roko, nato sem si oblekel hlače, dokler sem se še lahko premikal. Imel sem suha usta in znoj je kapljal od mene. Čutil sem, kako se strup v meni premika. Ostra bolečina v križu me je zbadala, kot bi me kdo udaril v ledvice. Trudil sem se, da se ne bi premikal, in pazil, da me ne zajame panika. Do plaže smo imeli še pol poti in dobesedno sem čutil, kako strup teče po mojih žilah.

Nisem vedel, v katero smer teče kri, ampak povem vam, da me je resnično začelo zanimati, kako mi kroži po telesu! Strup mi je omrtvil celo desno nogo in zavedal sem se, da bom mrtev, ko bo prišel do srca ali možganov. Ko sva se bližala obali, je bil moj vid že zamegljen. Imel sem težave s koncentracijo. Ko sva prišla do plaže, sem vstal, da bi izstopil, vendar mi je desna noga klecnila ... Padel sem naravnost na jastoge na dno čolna. Mladenič se je pretresen odmaknil, nato pa mi je pokazal, naj mu dam roko okoli vratu. Dal sem mu ohromljeno roko okoli vratu, jo zagrabil z drugo roko in se ga držal. Mladenič me je potegnil s čolna in nato na plažo, na koralni pesek. Odvlekel me je do glavne ceste.

Bilo je okoli polnoči. Kraj je bil pust, nobenih avtomobilov, ničesar. Oklenil sem se fanta in razmišljal, kako bom prišel v bolnišnico ob tej pozni nočni uri. Desna noga je bila tako oslABLJENA, da sem se usedel na asfalt. Fant mi je skušal pomagati, a na koncu je spet začel kazati na morje, rekoč: *»Moji bratje, moram jih poiskati.«* Rekel sem: *»Ne, ostani tukaj, da mi pomagaš.«* Vedel sem, da lahko varno priplavajo, ker so meduze na zunanji strani greben. Toda odšel je, jaz pa sem sredi noči ostal sam ob cesti. Upanje me je zapuščalo in ulegel sem se, da bi počival.

Obala Riviere Noire, kjer je pristal čoln in kjer je ostal lan

TRETJE POGLAVJE: Preizkušnja

**Ko moj duh omaguje v meni,
ti poznaš mojo stezo.
Na poti, ki po njej hodim,
so nastavili zanko zame.
Ozri se na desno in glej,
nikogar ni, ki bi me poznal.
Pribežališče je izginilo od mene,
nikogar ni, ki bi spraševal po moji duši.**
(Psalm 142,4-5)

Na smrt utrujen sem se ulegel na asfalt in gledal v zvezde. Kmalu sem zaprl oči in skoraj zaspal, ko sem zaslišal glas, ki mi je jasno rekel: *»Ivan, če zapreš oči, se ne boš več zbudil.«* Ozrl sem se v pričakovanju, da bom videl človeka, ki stoji tam, a ni bilo nikogar. Glas me je presenetil, stresel sem se, da bi pregnal spanec in pomislil: *»Kaj počnem? Zdaj res ni trenutek, da bi zaspal! Moram v bolnišnico. Potrebujem protistrupe in pomoč. Če tu zaspim, se morda ne bom nikoli zbudil.«*

Poskusil sem vstati. Počasi sem hodil in v bližini restavracije videl dva avtomobila, ki ju nisem poznal. Ko sem se približal, sem voznike prosil, naj me odpeljejo v bolnišnico. Moški v avtomobilih so me gledali in mi govorili: *»Koliko denarja nam daš?«* Če ste bili v Aziji, veste, da je takšna reakcija normalna: če imate denar, se lahko peljete. Če ga nimate, ne greste nikamor. *»Nimam denarja,«* sem rekel. Takoj sem dojel, kakšno neumnost sem storil. Tega ne bi smel reči. Lahko bi lagal, a nisem, samo resnico sem povedal, da nimam denarja. In trije vozniki so se samo smejali. *»Pijan si. Ti si nor.«* Obrnili so se, prižgali cigarete in se pretvarjali, da odhajajo.

Bencinska črpalka, kjer je Ian prosil za svoje življenje

Nato sem spet zaslišal glas, ki mi je jasno rekel: *»Ian, ali si pripravljen prositi za svoje življenje?«* Seveda, da! In celo vedel sem, kako to storiti! V Južni Afriki sem videl, kako črnci sklenejo roke in belcem rečejo: *»Ja, šef, ja, gazda.«* Videl sem jih in zelo enostavno mi je bilo spustiti se na kolena, ker se desna noga že ni več odzivala, leva pa je močno trepetala. Naslonjen na avto sem klečal in sklenil roki.

Sklonil sem glavo in ne da bi jih pogledal, sem jih prosil za svoje življenje. Bil sem na robu joka, saj sem vedel, da če kmalu ne pridem v bolnišnico, bo z mojim življenjem konec. Če ti možje nimajo sočutja in ljubezni v svojih srcih ali milosti do mene, bom umrl tam pred njihovimi očmi. Tako sem prosil in prosil za svoje življenje. S sklonjeno glavo sem jih gledal v noge. Dva sta preprosto odšla, a tretji moški je neodločno obstal. Zdelo se mi je kot večnost, potem pa se je pomaknil proti meni in mi pomagal vstati. Ni govoril, ampak me je spravil v svoj avto in odpeljal.

Na pol poti v bolnišnico si je premislil. Vprašal me je: *»Belec, v katerem hotelu živiš?«* Odgovoril sem, da ne živim v hotelu, ampak v bungalovu v zalivu Tamarin. Mislil je, da sem mu lagal in se razjezil, misleč, da mu ne bom plačal. *»Kako bom dobil moj denar?«* je rekel. Odgovoril sem: *»Ves denar, ki ga imam, vam bom dal!«* Ko je ogroženo tvoje življenje, denar nima več smisla. Nadaljeval sem: *»Ves denar, ki ga želite, vam*

bom dal, če me lahko odpeljete v bolnišnico. Vse vam bom dal.» Vendar mi ni verjel.

Premislil si je in me odpeljal pred velik turistični hotel. *»Tu te bom pustil, ne bom te peljal,«* je rekel. Moledoval sem: *»Ne! Prosim, umiram.«* Nagnil se je k meni, mi odpel varnostni pas in odprl vrata, zagodrnjal: *»Pojdi ven!«* Odgovoril sem: *»Ne morem, ne morem se premikati.«* Nato me je grobo porinil iz svojega avtomobila. Noge so se mi zataknille na pragu vrat. Dvignil jih je in porinil ven, zaloputnil vrata in se odpeljal. Bil sem tam in razmišljal: *»Ta svet smrdi. Videl sem smrt, sovraštvo, nasilje, tukaj je pekel. Ta kraj je pekel na Zemlji. Živimo v bolnem svetu, polnim umazanije.«* Bil sem tam na tleh in vsemu sem se hotel odreči. Mislil sem si: *»Kakšen smisel sploh ima priti v bolnišnico? Če je tvoj čas, se predaj in umri.«*

In takrat mi je na misel prišel moj dedek. Preživel je prvo in drugo svetovno vojno. Bil je v Galipoliju in se v Egiptu boril proti Rommlu. Ko sem se spomnil tega, sem si mislil: *»Moj dedek je preživel dve svetovni vojni, tu pa se je njegov vnuk pripravil odpovedati vsemu zaradi petih bednih meduz, ki so ga omamile!«* Zato sem si mislil: *»Grem naprej do zadnjega diha. Ne obupaj še, Ian!«* S pomočjo roke, ki je še delovala, sem se poskušal vleči do vhoda v hotel. Videl sem prižgane luči. Na moje presenečenje so varnostniki opravljali ogleda s svetilkami in me opazili, ko sem se plazil po tleh.

Eden od moških je prihitel k meni. Pogledal sem ga in ga prepoznal, bil je eden od mojih pivskih prijateljev. Bil je črnc Daniel, velik, ljubezniv človek. Pritekel je do mene in vprašal: *»Kaj je narobe s tabo, si pijan, si zadet, kaj je narobe s tabo?«* Dvignil sem majico in mu pokazal roko, da je lahko videl vse mehurje in otekline. Vzel me je v naročje in začel teči.

Bilo je, kot da me je dvignil ogromen angel. Stekel je v hotel, mimo bazena in me spustil na stol iz trsja. Približno tri metre stran so kitajski

lastniki hotela igrali madžong⁹ in pili. Vsi turisti so šli spat, lokal je bil zaprt, oni pa so še vedno hazardirali.

Ian in Daniel pred hotelom leta 1994

Daniel me je pustil tam in potem spet izginil v temi. Spraševal sem se, kam je odšel, toda hitro sem se spomnil, da se črnci v tej deželi ne sme pogovarjati s Kitajci, razen če oni prvi začnejo pogovor. Sam bom moral poskusiti komunicirati s temi Kitajci. Zato sem zavihal rokav in jim pokazal svojo oteklo roko, prekrito z mehurji. Rekel sem: »*Takoj moram v kliniko 'Quatre Bornes'. Ožgalo me je pet meduz.*« Uporabil sem celo nekaj kitajskih izrazov. Smejali so se. Eden od fantov je vstal in rekel: »*O belček, heroin ni dober zate, samo starci jemljejo opij.*« Mislil je, da sem pod vplivom drog, ker sem mu pokazal roko, katere poškodbe so bile od daleč videti kot da so od injekcij.

Postajal sem besen in razočaran zaradi tega. Sedel sem na stolu in se trudil ostati miren, vedoč, da se bo strup hitreje premikal, če se bom razburjal. Moja desna roka se je začela tresti. Nenavadno mi je trzalo med členki, čutil sem krče. Trzanje je prešlo na roko in obraz, zobje so mi začeli šklepetati. Kmalu je moje celo telo, vsaka mišica, začela trzati in se krčiti. Strup je deloval v mojih mišicah in z vsakim krčenjem sem bolj lezel s stola. Kitajci so pritekli in me poskušali držati, a ni jim uspelo, vse tri sem vsakič odrinil stran.

⁹ Angleško mahjong, igra za štiri igralce, ki izvira iz Kitajske.

Po tem neverjetnem trzanju sem začutil, kako smrtonosni hlad preplavlja moj kostni mozeg. Dobesedno sem videl, kako mrak vdira v notranji del mojih kosti. Bilo je, kot da me je premagovala smrt. Bilo mi je neverjetno mraz.

Možje so me začeli pokrivati z odejami, da bi me ogreli. Eden od njih mi je poskušal zlit po grlu mleko, verjetno je mislil, da sem pogoltnil strup. Na parkirišču sem lahko videl avto. Poznal sem moškega, ki je bil lastnik, saj se je pogosto vozil mimo in mi potrotil, ko sem štopal. Prosil sem ga, da me z avtom odpelje v bolnišnico, on pa je rekel: *»Ne, belec, počakajmo reševalca.«* Bil sem tako jezen, da sem ga hotel udariti, a nisem mogel premakniti rok. Spraševal sem se, ali mu lahko dam udarec z glavo, a zadržala me je misel, da me lahko ubije adrenalin, ki bi se ob tem sprostil.

Tako sem sedel tam in rekel: *»Mislim, da nikoli ne pridem v bolnišnico.«* Naenkrat je pripeljal rešilni avto in Daniel se je pojavil še z enim varnostnikom. Vzela sta me v naročje in odšli smo. Takrat sem ugotovil, da je Daniel šel naravnost do telefona in poklical bolnišnico.

Hotel Tamarin Bay

Reševalni avto z zavijajočo sireno je z žarometi osvetlil parkirno hišo, naredil ovinek pred hotelom in se odpeljal naprej! Voznik reševalnega vozila je bil iz bolnišnice za črnce in ker pred kitajskim hotelom ni videl nikogar, ki bi ga pobral, je očitno mislil, da je dobil napačna navodila.

Na pol poti do vrat hotela sem ves obupan zagledal, kako rešilni avto izginja za ovinkom. Poskušal sem zažvižgati, a usta sem imel tako suha, da nisem mogel spustiti najmanjšega zvoka. Daniel je videl, kaj poskušam storiti, in je zažvižgal, kolikor je mogel na glas.

Žvižg se je odbil od stene in se razlegel po cesti. Voznik reševalnega vozila je verjetno imel spuščeno okno, ker so se prižgale rdeče zavorne luči in na moje veliko olajšanje se je pripeljal nazaj. Rešilni avtomobil je bil stari Renault 4, iz katerega so odstranili sprednji sedež in ga zamenjali z nosili. Fant, to ti je bil rešilni avto!

Ni me skrbelo, sploh mi ni bilo pomembno, s čim me bodo peljali. Voznik niti ni izstopil iz reševalnega vozila. Nagnil se je, odprl vrata in Daniel me je spustil na nosila. Nobenega vprašanja kot: *»Kako je tvoja mama? Kako si? Želiš odejo? Kaj je s tabo narobe?«* Bil je samo voznik. Ko sva se odpeljala, sem se ves čas trudil, da ne bi zatisnil oči, saj sem vedel, da moram ostati buden, dokler ne dobim protistrupa. Če bi le ostal živ do bolnišnice ...

**ČETRTO POGLAVJE:
Oče naš**

**Oče naš, ki si v nebesih,
posvečeno bodi tvoje ime.
Pridi tvoje kraljestvo.
Zgodi se tvoja volja
kakor v nebesih tako na zemlji.
Daj nam danes naš vsakdanji kruh;
in odpusti nam naše dolge,
kakor smo tudi mi odpustili svojim dolžnikom;
in ne vpelji nas v skušnjava,
temveč reši nas hudega.
Kajti tvoje je kraljestvo,
oblast in slava vekomaj.
Amen.**

(Matejev evangelij 6,9-13)

Bila sva na pol poti do bolnišnice in Renault se je vzpenjal na hrib. Moja stopala so bila dvignjena in strup v krvi je počasi prihajal proti možganom. Začel sem videti podobo dečka z lasmi, belimi kot sneg, nato pa sem zagledal še enega starejšega fanta z istimi lasmi. Gledal sem to sliko in mislil: *»Hej, bele lase ima,«* ko me je spreletelo, da gledam sebe, da gledam svoje življenje. Bila je zastrašujoča izkušnja, videti te slike lastnega življenja kot v video posnetku. Ko sem jih gledal, sem si mislil: *»Slišal sem že o tem in tudi prebral sem že o tem. Ljudje pravijo, da tik preden umrejo, vidijo, kako se njihovo življenje odvrti pred njimi.«*

Mislil sem si: *»Premlad sem, da bi umrl, zakaj sem se potapljal? Kakšen bedak! Moral bi ostati doma.«* Misli so mi divjale. V tistem trenutku sem spoznal, da se soočam s skorajšnjo smrtjo. Komaj sem čutil utrip srca. Ležal sem tam ter se spraševal, kaj bi se zgodilo, če bi umrl. Ali je kaj potem, ko umrem? Kam bi šel, če bi umrl?

Potem sem imel jasno vizijo mame. Bilo je, kot da bi izgovarjala tiste besede, ki jih je rekla tako dolgo nazaj: *»lan, ne glede na to, kako daleč si od Boga, ne glede na to, kaj si storil narobe, pokliči Boga iz srca. Slišal te bo in ti odpustil.«*

V srcu sem si mislil: *»Ali sploh verjamem, da obstaja Bog? Bom molil?«* Bil sem prepričan ateist. Nikomur nisem verjel. Vendar sem bil zdaj soočen s to vizijo svoje matere. Z mamo sem govoril pozneje, ko sem bil spet na Novi Zelandiji. Povedala je, da se je tistega jutra navsezgodaj zbudila. Bog ji je pokazal moje krvavo rdeče oči in ji rekel: *»lan, tvoj najstarejši sin bo kmalu umrl. Moli zanj zdaj.«* Tako je v tistem trenutku začela moliti zame, ko sem jaz umiral v rešilnem avtomobilu.

Ianova mama

Seveda njene molitve niso mogle rešiti moje duše, niti me ni mogla spraviti v nebesa, toda v tistem trenutku sem vedel, da moram moliti. Samo nisem vedel, kaj bi molil ali komu. H kateremu bogu naj molim? K Budi, Krišni, Šivi? Na tisoče bogov je. Pa vendar nisem videl Bude, Krišne ali katerega koli drugega boga ali človeka. Videl sem samo svojo mamo in moja mama je sledila Jezusu Kristusu. Mislil sem si: *»Že leta*

nisem molil. Kaj naj molim? Kaj moliš v tem trenutku? Kakšna je molitev, če si na tem, da boš umrl?»

Potem sem se spomnil, da me je mama, ko sem bil otrok, učila molitev »Oče naš«. »Oče naš, ki si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime, pridi k nam tvoje kraljestvo, zgodi se tvoja volja, tako na zemlji kot v nebesih.« To molitev sem poznal že kot otrok. Vsak večer sem tekmoval s svojim bratom in sestro, kdo jo bo zmolil najhitreje! To je bila edina molitev, ki sem jo poznal. Začel sem jo moliti, a se je nisem mogel spomniti. Bilo je, kot da bi strup, ki mi je tekel v glavo, ustavil moje miselne sposobnosti, mi ugasnil um. Bilo je grozljivo. Vedno sem se toliko zanašal na svoj um in svoje razumevanje, a zdaj umira v meni. Miselna praznina, nič.

Ko sem ležal tam, sem se spomnil mame, ki je rekla, da ne molimo iz glave, ampak iz srca. Torej sem si rekel: *»Bog, ne vem, kje je ta molitev, vendar jo želim moliti. Pomagaj mi.«* Ko sem to rekel, je ta molitev dobesedno privrela iz mojega notranjega človeka, iz mojega duha. Molil sem: *»Odpusti nam grehe.«* Nato sem nadaljeval: *»Bog, prosim, da mi oprostiš grehe, toliko slabih stvari sem storil. Vem, da so slabe, moja vest mi pravi, da so slabe. Če mi lahko odpustiš vse moje grehe – in ne vem, kako lahko to storiš, nimam pojma, kako jih lahko odpustiš – prosim, odpusti moje grehe.«* To sem rekel z vsem srcem. Hotel sem iz sebe izbrisati vse zlo in začeti znova. *»Bog, odpusti mi.«*

Po teh besedah sem se spomnil še enega dela molitve. *»Kot mi odpuščamo tistim, ki so nas prizadeli.«* Razumel sem, da to pomeni, da moram odpustiti tistim, ki so me prizadeli. Mislil sem si: *»No, nimam zamer. Veliko je ljudi, ki so me prevarali in mi zabili nož v hrbet ter govorili slabo o meni in naredili nekaj gnusnih stvari proti meni – odpuščam jim.«* Potem sem zaslišal Božji glas, ki je rekel: *»Ali boš odpustil Indijcu, ki te je vrgel iz avtomobila, in Kitajcem, ki te niso hoteli odpeljati v bolnišnico?«* Rekel sem: *»Se šališ?! Ne, zanje imam druge načrte.«* Toda molitev se je tu ustavila in nisem mogel nadaljevati. Zato sem si mislil: *»V redu, odpustil jim bom. Če mi ti lahko odpustiš, lahko jaz odpustim njim. Odpuščam jim. Nikoli jim ne bom storil žalega.«*

Naslednji del molitve je prišel v moje misli: »Zgodi se tvoja volja.« V zadnjih dvajsetih letih sem delal vse po svoje. Rekel sem si: »Bog, če pridem od tod, sploh ne vem, kaj je to tvoja volja. Vem, da ne delaš slabih stvari, ampak pojma nimam, kaj točno je tvoja volja. Če pa se mi bo uspelo izvleči iz tega, bom odkril tvojo voljo za svoje življenje in jo bom tudi izpolnil. Če pridem skozi to, si bom prizadeval slediti tebi z vsem srcem,.«

Takrat tega nisem razumel, vendar je bila to moja molitev odrešenja, ki ni prišla iz moje glave, ampak iz mojega srca. Prosil sem: *»Bog, odpusti mi krivice in zla početja. Bog, očisti me. Odpuščam vsem, ki so me prizadeli. Jezus Kristus, delal bom tvojo voljo, tvoja volja bo izpolnjena. Sledil ti bom.«* Pravkar sem molil grešnikovo molitev, molitev spreobrnjenja k Bogu, in to je bilo odločilno za vse ostalo, kar se mi je potem zgodilo.

Med molitvijo je moje srce preplaval neverjeten mir. Zdelo se mi je, da me je zapustil strah pred tem, kaj se bo zgodilo. Še vedno sem umiral, to sem vedel, toda glede tega sem bil miren. S svojim Stvarnikom sem sklenil mir, to sem vedel. Vedel sem, da sem se prvič dotaknil Boga in ga v resnici slišal. Nikoli prej ga nisem slišal, zdaj pa sem ga slišal govoriti z mano. Nihče drug mi ne bi mogel povedati molitve »Oče naš«.

PETO POGLAVJE: Končna osvoboditev

**Vstopite skozi ozka vrata,
kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo,
in veliko jih je, ki vstopajo po njej.
Kako ozka so vrata in kako tesna je pot, ki vodi v življenje,
in malo jih je, ki jo najdejo.
(Matejev evangelij 7,13-14)**

Končno sva prispela v bolnišnico. Voznik reševalnega vozila me je dvignil in postavil na invalidski voziček ter me odpeljal na urgenco. Nekdo mi je izmeril krvni tlak. Ves čas, ko sem sedel tam, sem strmел v oči medicinske sestre. Pogledala je svoj merilnik in ga udarila. Mislil sem si: »*Kakšna bolnišnica je to?*« Bila je stara vojaška bolnišnica iz druge svetovne vojne. Britanci so jo zapustili in jo dali kreolskim domačinom. Še vedno je bila videti, kot da je bila zgrajena leta 1945. Vse je bilo umazano in zanemarjeno, a tam sem pač bil.

Ian pred bolnišnico leta 1994

Sestra je spet udarila po instrumentu. Mislil sem si: *»Ni kriv ta aparat, ampak moje srce, ki ne črpa več.«* Odstranila je merilnik in odšla do omare, da bi našla drugega, ki je bil videti bolj nov. Vzela ga je, zavila manšeto okoli moje roke in začela črpati. Videl sem, da instrument ni veliko nameril. Zagledala se je vame, nato v aparat. Moje oči so bile odprte, a vedel sem, da se sprašuje, zakaj so odprte. Pri tako nizkem krvnem tlaku ne bi smel imeti odprtih oči. Obupno sem se oklepal življenja. Hotel sem ostati v svojem telesu. Z vsemi močmi sem se boril, da bi ostal živ.

Ko je voznik reševalnega vozila videl, kako zelo resna je situacija, mi je strgal merilnik z roke in me hitro odpeljal do zdravnikov. Tam sta sedela dva indijska zdravnika, oba na pol budna, s sklonjeno glavo. *»Kako ti je ime, kje živiš?«* Eden je vprašal v francoščini: *»Koliko si star?«* Bil je mlad zdravnik in me sploh ni pogledal. Usmeril sem pogled k starejšemu zdravniku. Imel je nekaj sivih las in mislil sem si: *»Ta je tu že precej let. Mogoče bo vedel, kako mi pomagati.«* Pa sem čakal. Mladi zdravnik je nehal govoriti in pogledal navzgor. Sploh se ga nisem trudil gledati, ampak sem čakal, da bo stari zdravnik dvignil glavo. Pogledal je. Nisem bil prepričan, da imam dovolj moči za govor. Pogledal sem ga naravnost v oči, kot da bi ga skušal prebosti s pogledom. Zašepetal sem: *»Umiram. Takoj potrebujem protistrupe.«* Ni se premaknil. Nisem umaknil oči z njega, on pa je samo strmел vame.

Prišla je medicinska sestra s kosom papirja. Starejši zdravnik ga je pogledal, nato je pogledal mene in poskočil. Lahko sem ga videl, kako je zavil z očmi, kot da bi mlajšemu zdravniku rekel: *»Ti bedak, zakaj nisi pregledal tega mladeniča?«* Skočil je, porinil voznika reševalnega vozila stran, pograbil invalidski voziček in me začel potiskati po hodniku. Slišal sem nekakšen pridušen hrup. Slišal sem ga, kako je nekaj kričal, vendar nisem razumel, kaj.

Zdravnik je stekel v sobo, kjer so bile steklenice in medicinska oprema. Minuto pozneje so me obkročili medicinske sestre, zdravniki in pomočniki. Končno se je premaknilo. Medicinska sestra mi je obrnila roko in mi vstavila infuzijo. Zdravnik je prišel do mene in mi rekel: *»Ne vem, če me slišiš, mladenič, ampak poskusili ti bomo rešiti življenje.«*

Imej odprte oči ... daj sine, bori se s strupom. Poskusi ostati buden. V redu je, poskušamo ti dati dekstrozo proti dehidraciji.« Medicinska sestra mi je vbrizgala injekcijo na eni strani in druga, ki je stala na drugi strani, mi je vbrizgala še eno. Nisem mogel čutiti ničesar, vendar sem videl, kako to počnejo. Zdravnik je v svoji najboljši oxfordski angleščini rekel: »*Protistrupe, da nevtraliziramo strup!*« Druga medicinska sestra je klečala ob mojih nogah in me močno udarjala po roki. Mislil sem si: »*Kaj počne?*« A vseeno mi je bilo, samo vbodite mi igle!

Medicinska sestra za menoj je napolnila ogromno injekcijo, veliko, kot da bi bila za konja. Iztisnila je zrak. Poskušala jo je zabosti v mojo roko, vendar se ni pokazala nobena žila. Tako je dvignila mojo kožo navzgor, zabodla iglo in začela potiskati tekočino. Napolnila mi je žilo kot majhen balon. Videl sem, kako živčna je bila, saj se ji igla v moji žili tako trese, da bi mi lahko raztrgala žilo.

Pustila mi je iglo v roki in nekdo ji je dal drugo. Tudi ta je napihnila žilo. Sestra je pogledala zdravnika in ga vprašala: »*Še eno?*« Zdravnik je prikimal. Zato je poskusila s še eno. Druga medicinska sestra je poskušala masirati žilo, vendar ni pomagalo. Ni mogla vnesti protistrupa v kri, ker se ni premikal po žili.

Bilo je očitno, da moje srce ne črpa dovolj krvi. Moje žile so se sesedle. Diplomiral sem iz veterinarskih znanosti, to sem študiral in sem poznal osnove fiziologije in anatomije. Razumel sem, kaj se dogaja, vendar nisem mogel ničesar storiti. Razumel sem, da drsim v komo. Bil sem popolnoma ohromljen in srce mi je komaj utripalo. Čutil sem, kako se vedno bolj odmikam. Nisem več mogel komunicirati, nisem mogel ničesar reči, a vseeno sem lahko slišal vse, kar se je govorilo o meni in okoli mene.

Nisem imel pojma, da so me ožgale škatlaste meduze ali morske ose, ki imajo drugi najsmrtonosnejši strup, ki ga poznamo. V zadnjih dvajsetih letih je v Darwinu umrlo šestdeset ljudi, ki so bili ožgani le enkrat. Na plažah v Darwinu za obdobje šest mesecev postavijo znake z lobanjo in prekrižanimi kostmi, da kopalce opozorijo, da ne bi šli plavat. V telesu sem imel dovolj strupa, da bi me petkrat ubil. Običajno

oseba umre v petnajstih minutah od prvega ožiga. Jaz pa ga nisem imel samo v mišicah, strup je krožil povsod po mojih žilah.

Zdravnik me je pogledal naravnost v oči in rekel: »*Ne boj se.*« Mislil sem si: »*Kolega, bolj se bojiš kot jaz.*« V njegovih očeh sem lahko videl paranojo. Z infuzijo vred so me dvignili in me položili na posteljo. Zdravnik je stal nad mano in mi z gobico brisal glavo. Infuzija, ki so jo priklopili v moje žile, je prinašala tekočino v moje telo in začel sem se potiti po čelu. Zdravnik mi je brisal obraz, potem pa je odšel za nekaj minut. Ko sem ležal tam, sem lahko čutil, kako mi pot kaplja v oči, in začelo mi je zamegljevati vid. Bilo je, kot da imam solze v očeh.

»*Moram držati oči odprte,*« sem si govoril. Želel sem, da se zdravnik vrne in mi obriše obraz, vendar ga ni bilo. Poskušal sem govoriti: »*Doktor, vrnite se ...*« – vendar se moje ustnice niso mogle premakniti. Poskušal sem nagniti glavo, vendar se ni premaknila. Nato sem znoj iz oči skušal spraviti ven z vekami. Malo sem ga iztisnil, vendar je bilo še vedno zamegljeno. Še sem zapiral in odpiral veke. Malo je pomagalo, nato pa sem kar nenadoma vzdihnil od olajšanja. Vedel sem, da se je nekaj zgodilo.

ŠESTO POGLAVJE: Tema

**Sodba pa je v tem, da je prišla luč na svet
in so ljudje bolj ljubili temo kakor luč,
kajti njihova dela so bila hudobna.**

(Janezov evangelij 3,19)

**»Vrgli jih bodo v ognjeno peč.
Tam bo jok in škripanje z zobmi.«**

(Matejev evangelij 13,42)

Vedel sem, da je prišlo do osvoboditve. Zdelo se je, da je boj za življenje končan. Nihče mi ni povedal, kaj se je zgodilo, nihče ni rekel: *»Sin, pravkar si umrl.«* Tega nisem vedel. Vedel sem le, da je bitka, da bi odprl oči in ostal živ, končana.

Vedel sem, da sem nekam odšel. Ni bilo tako, ko zapreš oči in greš spat. Vedel sem, da sem zares nekam odšel. V zadnjih dvajsetih minutah, ki sem jih preživel v bolnišnici, sem se počutil, kot da me odnaša stran. Ko pa sem zaprl oči, me ni več odnašalo stran. Ni me bilo več.

V Svetem pismu v knjigi Pridigarja piše, da ko človek umre, se njegov duh vrne k Bogu, ki mu ga je dal, telo pa se vrne v prah, iz katerega je prišlo.¹⁰ No, vedel sem, da je moj duh nekam odšel, pa vendar se nisem zavedal, da sem mrtev. Zdelo se mi je, da sem prispel na ogromen, širok kraj, ki je kot ogromna votlina, polna črne teme. Čutil sem, da stojim. Bilo je, kot da sem se prebudil iz nočne more v hiši nekoga drugega in se spraševal, kam so šli vsi. Poskušal sem najti stikalo za luč, a ga nisem mogel. Spraševal sem se, zakaj je zdravnik ugasnil luči. Poskušal sem se dotakniti nečesa in skušal seči po stenski svetilki, vendar je nisem mogel najti. Potem sem ugotovil, da ne najdem svoje

¹⁰ Pridigar 3,20

postelje. Premikal sem se naokoli in se skušal česa dotakniti, a ni bilo ničesar. Sploh nisem mogel videti roke pred očmi. Bilo je boleče hladno. Naprezal sem se, da bi videl, kje sem, in se poskušal orientirati v tej novi okolici.

Dvignil sem roko, da bi ugotovil, koliko sem lahko videl. Dvignil sem jo proti obrazu in roka je šla skozi prostor, kjer bi moral biti moj obraz. Bila je grozljiva izkušnja. Takoj sem vedel, da sem jaz, Ian McCormack, brez telesa. Imel sem občutek in zaznaval sem, da imam telo, a se ga nisem mogel dotakniti. Bil sem duhovno bitje in moje fizično telo je bilo mrtvo, vendar sem bil živ in zdrav in sem se zelo zavedal, da imam roke, noge in glavo, ki se jih ne morem dotikati. Bog je Duh, nevidno, duhovno bitje in mi smo ustvarjeni po njegovi podobi.

Premišljeval sem, kje sem. Ko sem stal v tej temi, sem začutil, kako me je začel napadati najbolj neverjeten hlad in strah. Mogoče ste kdaj ponoči šli po zapuščeni ulici ali pa ste sami prišli domov in imeli občutek, kot da vas nekdo opazuje. Poznate ta občutek? Čutite, da vas nekdo gleda, vendar ne vidite, kdo je. Začel sem čutiti, kako me v tej preteči temi napada zlo. Vedel sem, da me je nekdo opazoval. Zrak okoli mene je prevzemalo hladno, agresivno zlo.

Počasi sem se zavedel prisotnosti drugih ljudi okoli sebe, ki so bili v istem položaju kot jaz. Ne da bi kaj izrekel na glas, so odgovorili na moje misli. Iz teme sem zaslišal glas, ki je kričal name: »*Utihni!*« Ko sem stopil stran od njega, je drugi glas zakričal: »*Zaslužiš si biti tukaj!*« Dvignil sem roke, da bi se zaščitil, in rekel: »*Kje sem?*« Tretji glas je zavpil: »*V peklu si. Zdaj pa utihni!*« Bil sem povsem prestrašen, bal sem se premikati, dihati ali govoriti. Spoznal sem, da si morda res zaslužim, da sem tam.

Ljudje si včasih čudno predstavljajo podobo pekla, kot da bi to bil kraj praznovanja in zabave. Tudi jaz sem tako mislil. Mislil sem, da bomo v peklu lahko počeli vse, česar ne bi smeli na zemlji. A resničnost je čisto drugačna! Tam, kjer sem bil, je bil najstrašnejši kraj, kar sem jih kdaj poznal. Ljudje, ki so bili tam, niso mogli storiti ničesar, kar so hotela storiti njihova zla srca. Sploh niso mogli narediti ničesar. In ni

hvalisanja. Kaj bi se lahko bahal? *»Oh ja, jaz sem posiljeval in ubijal, jaz sem plenil in ropal.«* Z ničimer se ne morete pohvaliti, ko veste, da prihaja sodba.

Tam ni občutka za čas. Ljudje ne morejo povedati, koliko je ura. Ne vedo, če so bili tam deset minut, deset let ali deset tisoč let. S časom nimajo povezave. Strašen je bil ta kraj. Sveto pismo pravi, da obstajata dve kraljestvi, kraljestvo teme, ki mu vlada satan, in kraljestvo svetlobe. Sveto pismo v Judovem pismu pravi, da je bil kraj teme pravzaprav pripravljen za angele, ki niso bili poslušni Bogu, in ne za ljudi. To je bilo najbolj zastrašujoče in grozljivo mesto, kjer sem kadar koli bil. Niti za svojega najhujšega sovražnika ne bi želel, da pride v pekel.

Nisem imel pojma, kako priti iz tega kraja. Kako človek sploh lahko gre iz pekla? Toda jaz sem že molil k Bogu, zato sem se spraševal, zakaj sem se sploh znašel tu. Preden sem umrl, sem vendar prosil Boga, naj mi odpusti grehe. Začel sem jokati in zavpil sem k Bogu: *»Zakaj sem tukaj? Prosil sem te za odpuščanje. Zakaj sem tukaj? Obrnil sem svoje srce k tebi, zakaj sem tu?«*

Potem me je nenadoma obsijala bleščeča luč in me dobesedno potegnila ven iz teme. Sveto pismo pravi, da je velika svetloba zasijala v temi na tiste, ki so hodili v senci smrti in teme, ter jim pokazala pot pravičnosti.¹¹ Ko sem stal tam, je osupljiv žarek svetlobe prebodel temo nad mano in posijal na moj obraz. Ta svetloba me je začela obdajati in prevzel me je občutek breztežnosti. Potem sem začutil, kako se dvigam od tal in se vzpenjam proti tej bleščeče beli svetlobi.

¹¹ Evangelij po Luku 1,78-79

SEDMO POGLAVJE: Luč

Kajti Bog, ki je rekel:

»Iz teme bo zasvetila luč,«

je zasijal v naših srcih

zaradi razsvetljenja Božjega veličastva

na obličju Jezusa Kristusa.

(2. pismo Korinčanom 4,6)

Ko sem pogledal gor, sem lahko videl, da me vleče v veliko okroglo odprtino daleč nad menoj, kot skozi predor. Nisem si želel pogledati nazaj, da ne bi padel nazaj. Bil sem zelo vesel, da sem bil izven tiste teme.

Ob vstopu v predor sem lahko videl, da vir svetlobe prihaja čisto iz konca predora. Bilo je neverjetno svetlo, kot da je središče vesolja, vir vse svetlobe in vse moči. Sijalo je močnejše kot sonce, bilo je bolj svetlo kot katerikoli dragulj ali diamant, bolj sijoče kot laserski žarek. Pa vendar si lahko gledal naravnost vanj. Ko sem ga pogledal, me je dobesedno vleklo vanj, kot molja vleče blizu plamena. Z neverjetno hitrostjo me je vleklo gor proti koncu predora, k viru svetlobe.

Med tem potovanjem skozi zrak sem lahko videl vrsto močnejših svetlobnih valov, ki so izhajali iz izvira in prihajali proti meni. Prvi val svetlobe je oddajal izjemno toplino in udobje. Bilo je, kot da svetloba ni samo fizična, ampak je »živa svetloba«, ki prenaša čustvo. Ta svetloba je vstopila vame in me napolnila z občutkom ljubezni in sprejetosti. Na pol poti me je preplavil drugi val svetlobe. Ta svetloba je oddajala popoln mir. Mnogo let sem iskal duševni mir, vendar sem ga našel le za nekaj bežnih trenutkov. V šoli sem bral knjige, vse od Keatsa do Shakespearja, da bi našel duševni mir. Poskusil sem alkohol, izobraževanje, šport, ženske, droge – poskusil sem vse, na kar sem

pomislil, da bi našel mir in zadovoljstvo v svojem življenju, a ju nikoli nisem našel. Zdaj pa sem bil od glave do podplatov v popolnem miru.

Moja naslednja misel je bila: »*Sprašujem se, kakšno je moje telo.*« V temi nisem mogel videti rok pred obrazom. »*Zdaj bi moral jasno videti, ker sem v tej luči.*« Ko sem pogledal na desno, sem na svoje začudenje zagledal svojo roko in dlan, vendar sem lahko videl skozenj. Bil sem prozoren kot duh, moje telo pa je bilo polno tiste luči, ki je sijala name s konca predora. Bilo je, kot da sem se napolnil s svetlobo. Tretji val, že blizu konca predora, je bil val popolnega veselja. Bilo je tako vznemirljivo in vedel sem, da bom doživel najbolj osupljivo izkušnjo v svojem življenju.

Sploh si nisem mogel predstavljati, kam grem, in moje besede ne morejo povedati, kar sem videl. Prišel sem iz predora in zdelo se je, da stojim tik pred virom vse svetlobe in moči. Ta neverjetna svetloba mi je popolnoma napolnila vid. Bila je kot beli ogenj ali gora brušenih diamantov nepopisnega sijaja. Sprva sem mislil, da je to avra. Potem sem pomislil, da je slava. Videl sem Jezusove slike, kjer je bil njegov obraz obdan z malo avreolo ali majhnim sijajem. Ta slava pa je bila vseobsegajoča, jemala je dih in vzbujala največje spoštovanje.

Jezus Kristus je umrl, vstal je od mrtvih in se povzpel v nebesa, kjer sedi na Očetovi desnici. Tam je poveličan, obdan s svetlobo in v njem ni teme. On je Kralj slave, Knez miru, Gospodar gospodarjev in Kralj vseh kraljev. V tem trenutku sem videl tisto, za kar verjamem, da je Gospodova slava. V stari zavezi je Mojzes za štirideset dni šel na goro Sinaj in je videl Gospodovo slavo. Ko se je vrnil, mu je sijal obraz. Mojzesov obraz je tako močno sijal z Gospodovo slavo, da je moral nositi zagrinjalo, da se ljudje ne bi prestrašili. Videl je Božjo luč, Božjo slavo. Pavla je zaslepila slavna svetloba na poti v Damask, Jezusova slava. Iz zdaj sem jaz stal tu in gledal to neverjetno svetlobo in slavo.

Tedaj so mi v srcu začela dirjati vprašanja: »Je to samo sila, kot pravijo budisti, je to 'karma' ali 'jin in jang'? Ali je le neka naravna moč ali energija? Ali pa res nekdo stoji tam?« Še vedno sem imel pomisleke glede vsega.

Ko sem razmišljal o vsem tem, mi je iz središča svetlobe spregovoril glas. Rekel mi je: *»Ilan, ali se želiš vrniti?«* Šokiran sem bil, ko sem ugotovil, da je nekdo v središču luči in da je ta oseba poznala moje ime. Bilo je, kot da sliši moje misli. Pomislil sem: *»Vrniti se, vrniti se – ampak kam? Kje sem?«* Hitro sem se ozrl nazaj in videl, da predor izginja v temi. Mislil sem, da sanjam v postelji v bolnišnici in sem zaprl oči. *»Je vse to resnično? Ali sem jaz res ilan, sem še vedno živ? Je to resnično?«* Potem je Gospod spet spregovoril: *»Bi se rad vrnil?«* Odgovoril sem: *»Če sem zunaj svojega telesa, ne vem, kje sem, tako da, rad bi se vrnil.«* Odgovor je bil: *»Če se želiš vrniti, ilan, moraš stvari videti v drugi luči.«*

Takoj ko sem zaslišal besede *»videti stvari v drugi luči«*, sem nekaj dojel. Spomnil sem se, da sem prejel božično voščilnico, na kateri je bilo zapisano: *»Jezus je luč sveta«* in *»Bog je svetloba in v njem ni teme«*. Takrat sem premišljeval te besede. Zdaj pa sem pravkar prišel iz teme sem, kjer zagotovo ni teme. Spoznal sem, da je luč verjetno prihajala od Boga. In če je tako, kaj počnem tu? Nisem si zaslužil biti tukaj.

OSMO POGLAVJE: Valovi ljubezni

**Spoznati Kristusovo ljubezen, ki presega spoznanje,
da bi se izpolnili do vse Božje polnosti.**

(Pismo Efežanom 3,19)

Torej, to je bil Bog! On je svetloba. Poznal je moje ime in poznal je skrivne misli mojega srca in uma. Mislil sem si: *»Če je to Bog, potem mora biti sposoben videti vse, kar sem kdaj naredil v življenju.«* Počutil sem se povsem razkritega in prozornega. Maske lahko nosite pred drugimi, ne morete pa nositi maske pred Bogom. Sram me je bilo, počutil sem se nepopolnega in mislil sem si: *»Naredili so napako. Napačno osebo so pripeljali sem. Ne bi smel biti tukaj. Nisem ravno dober človek. Raje se skrijem pod neko skalo ali se vrnem v temo, kamor spadam.«*

Ko sem se počasi začel pomikati nazaj proti predoru, je proti meni prihajal val svetlobe od Boga. Moja prva misel je bila, da me bo ta luč vrgla nazaj v prepad. Toda na moje začudenje me je preplaval val čiste in brezpogojne ljubezni. To je bilo zadnje, kar sem pričakoval. Namesto sodbe sem dobil očiščenje s čisto ljubeznijo.

Pristna, čista, brezmejna, nezaslužena ljubezen. Ta ljubezen me je začela polniti od znotraj navzven, da so moje roke in telo trepetale in sem se začel opotekati. Mislil sem si: *»Morda Bog ne ve vseh slabih stvari, ki sem jih storil.«* Zato sem mu začel pripovedovati o vsej umazaniji, ki sem jo storil pod krinko teme. Toda bilo je, kot da mi je Bog že odpustil, in intenzivnost Njegove ljubezni je samo rasla. Pravzaprav mi je Bog pozneje pokazal, da mi je takrat, ko sem v rešilnem avtomobilu prosil za odpuščanje, zares odpustil in povsem očistil mojega duha zla.

Začel sem nenadzorovano jokati, ko so ljubezenski valovi postajali vedno močnejši. Bilo je tako čisto in pristno, brezpogojno. Minila so

leta, odkar sem se počutil ljubljenega. Zadnji spomin na ta občutek je bila mamina in očetova ljubezen. Toda odšel sem v veliki širni svet in odkril, da nima veliko ljubezni. Videl sem stvari, za katere sem mislil, da so ljubezen, vendar spolnost ni ljubezen, samo ožge te. Poželenje je kot divji ogenj v notranjosti, neobvladljiva želja, ki te ožge od znotraj navzven. Ljubezen tukaj pa je drugačna, saj zdravi moje srce. Začel sem se zavedati, da ima človeštvo v tej ljubezni izjemno veliko upanje. Božje usmiljenje se vedno poveča pred sodbo.

Naenkrat so se valovi luči ustavili in bil sem objet s čisto svetlobo, polno ljubezni. Tam je bila posebna tišina. Mislil sem si: *»Tako blizu sem. Zanima me, ali lahko stopim do tiste luči, ki obkroža Boga in ga vidim iz oči v oči. Če bi ga videl iz oči v oči, bi vedel resnico.«* Dovolj mi je bilo poslušanja laži in prevar. Hotel sem poznati resnico. Povsod sem jo iskal in zdelo se je, da ni nikogar, ki bi mi jo lahko pokazal. Govoril bi s komer koli, ki bi mi lahko povedal smisel življenja ... nekaj mora biti resnica. Rekel sem si, da če bi lahko samo stopil naprej in videl Boga iz oči v oči, bi spoznal resnico in smisel življenja. In nikoli več mi ne bi bilo treba vprašati drugega moškega, ženske ali otroka. Nikoli več. Vedel bi.

Bi lahko vstopil? Ni bilo glasu, ki bi rekel »ne«. Torej, stopil sem naprej in prestopil prag te luči. Ko sem stopil v svetlobo, je bilo, kot da sem prodril v tančico razpršenih bleščečih luči, kot zvezde ali diamanti, ki oddajajo najbolj osupljiv sijaj. Ko sem hodil skozi svetlobo, je še naprej zdravila najgloblje dele mojega bitja, zdravila je mojega zlomljenega notranjega človeka, čudovito je ozdravljala moje zlomljeno srce.

Usmeril sem se proti najsvetlejšemu delu svetlobe. V središču luči je stal človek, katerega bleščeče belo ogrinjalo se je spuščalo do gležnjev. Komaj sem videl njegova stopala. Ta oblačila niso bila narejena iz zemeljske tkanine, ampak so bila kot oblačila iz svetlobe. Ko sem pogledal navzgor, sem lahko videl prsi človeka s široko razprtimi rokami, kot da bi me prijazno pozdravljali. Pogledal sem mu v obraz. Tako je sijal, kot da bi bil desetkrat svetlejši od svetlobe, ki sem jo do zdaj videl. V primerjavi s tem je sonce videti rumeno in blede. Sijal je tako močno, da nisem mogel prepoznati potez njegovega obraza. Ko sem stal pred njim, sem začutil, kako njegova svetloba izžareva čistost,

svetost. Vedel sem, da stojim v navzočnosti vsemogočnega Boga – nihče razen Bog ne bi mogel biti tak. Čistost in svetost sta izhajali iz njegovega obraza in začel sem čutiti, kako vstopata vame. Hotel sem se približati, da bi videl njegov obraz. Ko sem se mu bližal, nisem čutil strahu, temveč popolno svobodo. Stoječ le kakšen meter od njega, sem poskušal gledati v svetlobo okoli njegovega obraza, a ko sem to storil, se je obrnil in hkrati z njim se je premaknila vsa svetloba.

DEVETO POGlavJE: Vrata in odločitev

Jaz sem vrata.

Kdor stopi skozme, se bo rešil;

hodil bo noter in ven in bo našel pašo.

Tat prihaja samo zato, da krade, kolje in uničuje.

Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju.

Jaz sem dobri pastir.

Dobri pastir dá svoje življenje za ovce.

(Janezov evangelij 10,9-11)

Takoj za Jezusom je bila okrogla odprtina, podobna predoru, skozi katerega sem prišel. Ko sem gledal skoznjo, sem lahko videl, kako se pred menoj odpira čisto nov svet. Čutil sem, da stojim na robu raja in doživljam utrinek večnosti.

Ta novi svet je bil povsem nedotaknjen. Pred mano so bila zelena polja in travniki. Celo trava je oddajala isto svetlobo in življenje, kot sem ga videl v Božji prisotnosti. Na rastlinah ni bilo bolezni. Tudi če bi pohodil travo, bi se takoj dvignila nazaj v življenje. Sredi travnikov sem lahko videl kristalno čist potok, ki vijuga po pokrajini z drevesi na obeh bregovih. Na moji desni so bile v daljavi gore in nebo je bilo modro in jasno. Na levi strani so bili zeleni griči in rože, ki so sijali v čudovitih barvah. Raj! Vedel sem, da je moje mesto tu. Potoval sem po svetu in iskal raj in tu sem ga našel. Počutil sem se, kot da sem se prvič rodil. Vsak del mojega bitja je vedel, da sem doma. Pred mano je stala večnost – samo en korak stran.

Ko sem se poskušal stopiti korak bližje temu novemu svetu, je Jezus stopil nazaj na prag vrat. Sveto pismo pravi, da je Jezus vrata in da boš, če vstopiš skozi Njega, hodil noter in ven ter našel zelene pašnike. On

je prehod v življenje. Jezus je pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot preko Njega. On je edina pot. Obstaja le en ozek prehod, ki vodi v njegovo kraljestvo. Malo ljudi ga najde. Večina najde avtocesto v pekel.

Jezus mi je postavil vprašanje: *»Ilan, zdaj ko si videl, se želiš vrniti?«* Mislil sem si: *»Iti nazaj? Seveda ne! Zakaj bi se vrnil? Zakaj se vrniti v bedo in sovražstvo? Ne, nimam razloga, da bi se vrnil. Nimam žene, niti otrok, nikogar, ki bi me resnično ljubil. Ti si edina oseba, ki me je kdaj zares ljubila takega, kot sem. Želim za vedno ostati v tvoji prisotnosti. Rad bi šel naprej v raj.«* Toda ni se premaknil, zato sem se še zadnjič ozrl nazaj, rekoč: *»Zbogom, kruti svet – zapuščam te!«*

Tedaj sem videl jasno vizijo svoje mame, ki stoji pred predorom. Ko sem jo zagledal, sem vedel, da sem se pravkar zlagal; tudi ona me je ljubila – moja draga mama. Ne samo, da me je ljubila, vedel sem tudi, da je molila zame vsak dan svojega življenja in da mi je poskušala pokazati Boga. V svojem ponosu in aroganci sem se norčeval iz njenih prepričanj. A imela je prav, da obstaja Bog, nebesa in pekel. Spoznal sem, kako sebično bi bilo iti v raj in pustiti mater v prepričanju, da sem šel v pekel. Ne bi vedela, da sem molil na svoji smrtni postelji, da sem se pokesal svojih grehov in da sem sprejel Jezusa za svojega Gospoda in Odrešenika. Z Mavricija bi prejela le truplo v krsti.

Zato sem rekel: *»Bog, samo zaradi ene osebe se resnično želim vrniti, in to je moja mama.«* Želim ji povedati, da je resnično tisto, kar verjame, da obstaja živi Bog, da so nebesa in pekel, da obstajajo vrata v nebesa, da so ta vrata Jezus Kristus in da samo skozi Njega lahko vstopimo. In potem, ko sem drugič pogledal nazaj, sem za njo zagledal očeta, brata in sestro, prijatelje in množico ljudi za njimi. Bog mi je pokazal, da je še veliko drugih ljudi, ki ga tudi ne poznajo in ki ga morda nikoli ne bodo poznali, razen če bi jim jaz lahko povedal svojo zgodbo. Vprašal sem: *»Kdo so vsi ti ljudje?«* Bog je rekel: *»Če se ne vrneš, mnogi od teh ljudi ne bodo imeli možnosti slišati o meni, ker mnogi od njih ne bodo stopili v cerkev.«* Odgovoril sem: *»Ne ljubim teh ljudi.«* Rekel mi je: *»Sin moj, jaz jih ljubim in želim, da me vsi spoznajo.«*

Nato mi je Bog rekel: *»Če se vrneš nazaj, moraš stvari videti v drugi luči.«* Razumel sem, da to pomeni, da moram stvari videti skozi Njegove oči ljubezni in odpuščanja. Stvari sem moral videti tako, kot jih je videl On – z vidika večnosti. Vprašal sem: *»Bog, kako se lahko vrnem? Ali moram iti nazaj skozi predor teme, da se vrnem v svoje telo? Kako? Sploh ne vem, kako sem prišel sem.«* Rekel mi je: *»Ivan, nagni glavo ... zdaj se tekočina v tvojih očeh suši ... zdaj pa odpri oči in glej.«*

DESETO POGlavJE: Vrnitev

**Ker si mojo dušo rešil pred smrtjo,
kajne, moje noge pred padcem,
da bi hodil pred Bogom
v luči življenja.**

(Psalm 56,14)

Takoj sem bil spet v telesu, glava je bila nagnjena v desno in imel sem odprto eno oko. Gledal sem mladega indijskega zdravnika, ki je z roko v zraku držal mojo desno nogo. Zapičil je oster instrument v moj podplat in poskušal najti znake življenja. Ni se zavedal, da sem zdaj živ in ga gledam. Spraševal sem se, kaj počne, potem pa me je prešinilo: *»Misli, da sem mrtev!«* Hkrati je zdravnik prenehal s svojim početjem in obrnil glavo proti mojemu obrazu. Ko sva se srečala z očmi, se je na njegovem obrazu pojavila groza, kot da je pravkar videl duha. Kri je izginila z njegovega obraza in postal je bel kot rjuha. Skoraj je padel po tleh.

Pretreslo me je. Prosil sem Boga, naj mi da moči, da nagnem glavo v levo, da pogledam na drugo stran. Počasi sem obrnil glavo v levo in na vratih zagledal druge medicinske sestre in pomočnike, ki so osupli in močno prestrašeni strmeli vame. Nihče ni izrekel niti besede. Očitno sem bil mrtev približno petnajst do dvajset minut in so moje truplo že pripravljali za mrtvašnico. Bil sem šibek in sem zaprl oči, vendar sem jih hitro spet odprl, da preverim, ali sem še v telesu. Nisem bil prepričan, da ne bom spet izginil.

Še vedno sem bil paraliziran in sem prosil Boga, naj mi pomaga. Med molitvijo sem čutil mravljinčenje v nogah, ki ga je spremljala pomirjujoča toplina. Še naprej sem molil, ko je zdravnik stal poleg mene in zmajeval z glavo. Toplina se je razširila v moje telo in roke. Bog

me je ozdravljaj. Bil sem tako utrujen. Zaprl sem oči in padel v globok spanec.

Zbudil sem se šele naslednje jutro in videl svojega prijatelja Simona, ki je stal pred vrati moje sobe. Bil je bled in je zmajeval z glavo. Ni mogel verjeti, da sem še živ. Sledil mi je v bolnišnico in s seboj pripeljal enega mojih novozelandskih prijateljev. *»Si imel težko noč, kaj?«*, me je vprašal ta prijatelj. *»Ja, stari!«*, sem odgovoril. *»Sploh ne vem, kaj se je zgodilo.«* Nisem hotel reči: *»Pravzaprav sem umrl!«* Še vedno sem poskušal ugotoviti, kaj se je v resnici zgodilo in nisem hotel, da bi mi rekli: *»Gremo v oblazinjeno sobo zate – vzel si preveč droge, še iz ušes ti prihaja!«*

»Tukaj smrdi kot v stranišču,« sta rekla prijatelja. *»Odpeljala te bova. Poskrbeli bomo zate.«* Upiral sem se jima, hotel sem ostati v bolnišnici. Toda dvignila sta me na ramena in me odnesla iz sobe. Prišel je zdravnik in ju skušal fizično zadržati, a sta ga odrinila s poti. Taksi nas je čakal. Simon ni hotel z menoj v taksi, saj se je bal, da sem nekakšen duh. Odpeljali so me domov v moj bungalov na plaži in me spravili v posteljo. Potem so šli naravnost v dnevno sobo in proslavili mojo vrnitev z zabavo!

Bolnišnično okno

Bil sem izčrpan in lačen. Spet sem zaspal in se prebudil sredi noči, ves trepetajoč in preznojen. Moje srce je bilo polno groze. Ležal sem obrnjen proti steni. Prevalil sem se na drugo stran, da bi videl, kaj me straši. Skozi mrežo proti komarjem in skozi jeklene palice na oknih sem lahko videl sedem ali osem parov oči. Imele so svetlo rdeč sijaj. Namesto okroglih zenic so imele reže kot mačka. Videti so bili napol človeško, na pol živali. Mislil sem si: *»Kaj je vendar to?«* Gledali so me v oči in jaz sem jih gledal v oči in takrat sem jih slišal šepetati: *»Pripadaš nam, mi prihajamo nazaj.«* *»Ne, ne boste!«*, sem rekel. Pograbil sem svetilko in jo usmeril proti njim. Tam ni bilo ničesar. A vedel sem, da sem jih videl!

Spraševal sem se, če postajam nor. Začel sem čutiti, da se lahko duševno zlomim. Moral sem se umiriti in prepričati, da se mi ne meša. V zadnjih štiriindvajsetih urah sem šel skozi toliko preizkušenj. Rekel sem: *»Bog, kaj se dogaja?«* Nato mi je korak za korakom pokazal vso pot, ki sem jo prehodil. Bilo je, kot da jo je vklesal v moje misli. Potem sem ga vprašal: *»Kaj so tiste stvari, ki me očitno hočejo napasti?«* Odgovoril je: *»Ivan, spomni se molitve Oče naš.«* Znova sem se je skušal spomniti v svojem umu, a nisem mogel. In potem so mi privrele tiste besede iz srca in molil sem vse do *»reši nas hudega«*. Vse to sem molil iskreno, iz srca. Nato je Bog rekel: *»Ugasni luč, Ivan.«* Zbral sem ves svoj pogum in ugasnil sem glavno luč. Ležal sem na robu postelje s prižgano svetilko. Počutil sem se kot jedijeovski bojevnik iz Vojne zvezd! Začel sem razmišljati: *»Če ne ugasnem svetilke, bom moral celo življenje spati s prižgano lučjo.«* Ugasnil sem jo. Nič se ni zgodilo. Molitev je bila učinkovita. Ulegel sem se in zaspal.

ENAJSTO POGlavJE: Vidim v novi luči

**Budni bodite,
stojte trdni v veri,
možati bodite,
bodite močni!**

(1. pismo Korinčanom 16,13)

Naslednje jutro sem vstal in si pripravil zajtrk. Moji prijatelji so se vrnili z jutranjega deskanja in začeli govoriti z mano. Videl sem, da to, kar govorijo, ni tisto, kar bi v resnici želeli povedati. Zmedlo me je, bilo je, kot da sem slišal dve različni sporočili. Začel sem videti skozi njihove maske. Prvič v življenju sem začel videti stvari v novi luči. Videl sem, da so bili nameni njihovih src v nasprotju s tem, kar je prihajalo iz njihovih ust. Bilo mi je strašljivo, saj nisem vedel, kako se odzvati na tovrstno razumevanje. Zato sem se umaknil v svojo sobo in tam ostal.

Tisto noč sem se spet zbudil v hladnem znoju. Nekaj v bližini me je prestrašilo. Obrnil sem glavo, da vidim, kaj je to, in na mojo grozo so demoni, ki sem jih videl dan prej, zdaj v moji sobi in me gledajo skozi mrežo proti komarjem. Pa vendar se me, iz takšnih ali drugačnih razlogov, niso mogli dotakniti. Ustrahovali so me, vendar se mi niso mogli približati. V srcu sem začutil globok mir. Vedel sem, da sem videl Božjo luč in ta svetloba je zdaj v meni. Tudi če je bil plamen majhen, bil je v meni in niso mogli vstopiti. A dali so vse od sebe, da bi me prestrašili in dobili nazaj.

Spet sem zgrabil svetilko. Tokrat sem se bal vstati iz postelje, da bi prižgal luč, saj so bili v moji sobi. Nič nisem vedel, kakšno moč so imeli. S svetilko sem divje svetil po sobi, hitro skočil iz postelje in stekel do stikala za luč. Pod lučjo sem se spet počutil varnega. Padel sem na tla,

na kolena. Spet sem se boril s svojim umom, poskušal sem ohraniti trezno glavo. Še enkrat sem molil »Oče naš« in nato šel nazaj spat.

Ostali sta mi še dve noči pred poletom z Mavricija na Novo Zelandijo. Naslednjo noč me je prebudil zvok trkanja po oknu. Bilo je dekle, ki je reklo: *»Ilan, želim govoriti s tabo, spusti me noter.«* Ker sem dekle poznal, nisem nič razmišljal. Napol zaspan sem odšel do vrat in jih odklenil. V trenutku, ko sem odprl vrata, jih je dekle zgrabilo in videl sem njene oči. V njih sem lahko videl enak rdeč odtенок kot v očeh, ki so me preganjale zadnji dve noči. Začela je govoriti v popolni angleščini. Bila je kreolka in nikoli ni govorila popolne angleščine. Rekla je: *»Pojdi nocoj z nami, ilan. Nekam te bomo odpeljali.«* Nato sem zaslišal bližanje korakov. Poskušal sem zapreti vrata, a bilo je, kot da bi to dekle pridobilo nadnaravno moč in jih nisem mogel zapreti. Potem so mi iz srca prišle besede: *»V Jezusovem imenu, pojdi stran!«* Odnoslo jo je ven, kot da bi jo nekdo udaril. Gledal sem, kako se umika nazaj, nato zaloputnil vrata in jih zaklenil. Bil sem pretresen, a varen, za nekaj časa.

Končno je napočila moja zadnja noč. Vse sem spakiral in bil pripravljen za odhod. Taksi naj bi me pobral ob petih zjutraj. Zaspal sem, toda ponoči me je spet nekaj prebudilo, tokrat kamenčki, ki so udarjali na moje okno. Bilo je isto dekle. Bil sem pripravljen. Zaklenil sem vsa vrata, a pustil sem odprto eno majhno okno. Pomislil sem: *»Kar koli so ta bitja, njihov cilj je, da me ubijejo, in za to uporabljajo ljudi!«* Nameraval sem zapreti okno, ko sem videl, kako je skozenj prišla velika črna roka in pritisnila zapah. Slišal sem dekle nežno reči: *»Ilan, želimo se pogovoriti s tabo. Pridi ven.«* Pretvarjal sem se, da spim in na okna so spet prileteli kamni. Potem je rekla glasneje: *»Ilan, pridi ven.«* Nato so skozi okno prileteli težji kamni in ona je bila jezna. *»Ilan, pridi ven!!«*

Ko sem se nenadoma obrnil, sem zagledal kopje, ki je skozi okno prihajalo proti meni. Zgrabil sem svetilko. *»Najboljša oblika obrambe je napad!«*, sem pomislil in s svetilko posvetil v oči tistega, ki je vihtel kopje. Spet ta rdeča barva v očeh! Poskočil sem in zakričal na ves glas. Zgrabil sem njegovo kopje in ga močno porinil proti njemu, da ga ni mogel več držati. Kopje sem nato vrgel skozi okno in ga zaloputnil. Nato

sem svetilko hitro usmeril ven proti trem moškim in eni ženski. Bežali so kot psi, v katere mečejo kamne. Presenetilo me je, kako so se bali svetlobe.

Zadnja soba bungalova, kjer je Ian spal

Bil sem tako pretresen, da sem preostanek noči ostal buden in čakal, da me pobere taksi. Toda taksija ni bilo od nikoder. Zbudil sem kolege deskarje in jih vprašal, če mi lahko najdejo taksi. Našli so ga v slabem stanju, saj je nekdo ponoči porinil jeklene palice v njegov hladilnik. To je bil edini taksi v mestu, zato sem prijatelje prosil, da ga gredo iskat v bližnje mesto. Ko je taksi končno prišel, je bila pred mojo hišo skupina kreolskih domačinov s palicami in voznik se je preveč bal, da bi se jim približal. Očitno sem v mestu povzročil veliko vznemirjenje zaradi svojega čudežnega ozdravljenja. Prebivalci mesta so vedeli, da bi moral biti mrtev, in ker so vraževerno ljudstvo, so mislili, da sem duh ali še kaj hujšega. Uspelo se mi je izogniti preganjalcem in se odpeljal na letališče, kjer sem se vkrcal na svoj let na Novo Zelandijo preko Avstralije.

V Perthu v Avstraliji sem se pridružil svojemu mlajšemu bratu, ki je živel tam. Poskušal sem mu povedati, kaj sem videl. Bil je šokiran in ni mogel verjeti. Tisto noč sem spal v njegovi sobi, ker je moral leteti na Novo Zelandijo. Sredi noči pa sem se zbudil, ker so me napadli demoni z belimi očmi. Hitro sem šel iz sobe in v kaminu zagledal mali kipec Bude. Ko sem ga pogledal, mi je Bog rekel, da so demoni prišli iz tega kipca.

Bil sem osupel. Zdaj sem vedel, da so bile moje izkušnje z maliki v Kolombu demonske narave. Odločil sem se, da bom potovanje po Avstraliji skrajšal in se takoj vrnil na Novo Zelandijo.

Ko je letalo pristajalo v Aucklandu na Novi Zelandiji, sem vprašal Gospoda: »*Kaj sem postal?*« Na ušesih sem imel slušalke, poslušal sem bend »Men at Work«. ¹² Preko zvoka iz slušalk mi je spregovoril glas, ki je rekel: »*Ian, postal si novorojeni kristjan.*« Snel sem slušalke in se ozrl okoli sebe, da bi se prepričal, če ni tam koga, ki bi to lahko rekel. Nato sem segel v torbo in vzel sončna očala. Nataknil sem si jih in se v navidezni zasebnosti, ki so mi jo dala, tiho soočil s paniko. Kristjan! To sem? Toda kdo bi hotel biti kristjan? Ni se mi še posvetilo, kakšna preobrazba se mi je zgodila.

Starši so me pobrali na letališču. Doma je mama pustila mojo sobo natanko tako, kot sem jo zapustil pred dvema letoma, z istimi posterji deskanja. Bil je, kot da sem skočil nazaj v preteklost. Domov sem šel poiskat zavetje. Tisto noč sem zaspal in sredi noči me je zbudilo nekaj, kar me je treslo. Zdaj sem se že znal znebiti demonov z uporabo Jezusovega imena in molitvijo Oče naš. Morali so oditi. Toda kaj so počeli v moji sobi, v moji hiši? Bil sem besen! Vstal sem in se odločil, da jih verbalno pretepem! In sem jih! Sicer sem s tem zbudil svoje starše, ampak sem opravil svoje! Potem sem se usedel na svojo posteljo in rekel: »*Bog, dovolj mi je teh stvari, ki me nadlegujejo sredi noči. Kaj naj storim, da se jih znebim?*« Odgovoril je: »*Preberi Sveto pismo.*« Rekel sem: »*In po tem mi boš rekel, naj grem v cerkev! Nimam Svetega pisma!*« – »*Tvoj oče ga ima, pojdi ga vprašat.*«

Tako sem tudi storil. Brati sem začel od začetka, od Prve Mojzesove knjige: »V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo. Zemlja pa je bila pusta in prazna, tema se je razprostirala nad globinami in duh Božji je vel nad vodami. Bog je rekel: '*Bodi svetloba!*' In nastala je svetloba. Bog je videl, da je svetloba dobra. In Bog je ločil svetlobo od teme.« Med

¹² Men at Work je avstralska rock skupina, ki je bila ustanovljena leta 1979 in je bila najbolj znana po uspešnici iz leta 1981 »Down Under«.

branjem sem jokal. Mislil sem si: *»Bil sem tako prevzeten. Šel sem na univerzo in študiral vse mogoče knjige, a nikoli nisem pogledal edine knjige, ki bi mi lahko povedala resnico.«* V naslednjih šestih tednih sem prebral celotno Sveto pismo: od Geneze do Razodetja. Vse, kar sem videl v nebesih, je bilo opisano v tisti knjigi!

V prvem poglavju Razodetja sem prebral o Jezusu: Nosil je belo obleko, obraz je sijal kot sonce, v njegovi roki je bilo sedem zvezd ... Alfa in Omega, začetek in konec. V Janezu 8,12 sem prebral, da je Jezus rekel, da je luč sveta in da tisti, ki so prišli k njemu, ne bodo več hodili v temi, ampak da bodo imeli luč življenja. V tretjem poglavju Janezovega evangelija sem prebral o novem rojstvu iz Božjega Duha. Prebral sem, da mi Bog, ko mu priznam svoj greh, odpusti in me očisti vse krivice. Bral sem opis novih nebes in nove zemlje, kjer ne bo več bolečine in solz. Izvedel sem, da se demon, ko je izgnan iz nekoga, poskuša vrniti nazaj v svoje bivališče. Naučil sem se, da mi je Jezus dal oblast nad demoni, na katere sem naletel, in da demoni lahko bivajo v malikih. Sveto pismo me je navdihnilo s spoštljivim strahom, saj še nikoli prej nisem dojel, da je resnica, opisana na njenih straneh, lahko tako življenjsko pomembna.¹³

Vse od te izkušnje leta 1982 sledim Jezusu Kristusu kot svojemu Gospodu in Odrešeniku. Najprej sem nekaj časa preživel na sestrični kmetiji na Novi Zelandiji, kjer sem si poskušal znova urediti življenje. Nato sem se pridružil organizaciji YWAM (Youth With a Mission)¹⁴ in z njimi potoval po otokih Tihega oceana ter govoril ljudem o Božji ljubezni. Potem sem se vrnil v jugovzhodno Azijo in oznanjal med malezijskimi plemeni, ki jih evangelij še ni dosegel. Tri leta sem delal v džunglah Sarawaka¹⁵ in na Malezijskem polotoku. Takrat sem srečal svojo ženo Jane.

Deloval sem v cerkvi (sem posvečen Božji služabnik) in kot potujoči govornik potoval v različne narode ter oznanjal to pričevanje. Z ženo

¹³ Za citate iz Svetega pisma glejte opombe na zadnji strani te knjižice.

¹⁴ »Mladi s poslanstvom«

¹⁵ Ena od zveznih držav Vzhodne Malezije na otoku Borneo.

Jane imava tri čudovite otroke, Liso, Michaela in Sarah. Najina želja je, da bi še naprej govorili neverjetno dobro novico o Božji brezpogojni ljubezni in usmiljenju. Vsem, ki jih srečamo, želimo povedati, da nam je Bog preko smrti Jezusa na križu podaril odpuščanje naših grehov.

Ian in Jane, Lisa, Michael in Sarah

Spet jim je Jezus spregovoril:

»Jaz sem luč sveta.

**Kdor hodi za menoj, ne bo hodil po temi,
temveč bo imel luč življenja«**

(Janezov evangelij 8,12)

DVANAJSTO POGLAVJE: Kaj zdaj?

**Tako močno je Bog ljubil svet:
dal je svojega edinega Sina.
In to je njegov razlog: da nihče ne bi bil uničen;
Z vero vanj ima vsakdo lahko celovito in trajno življenje.
Bog ni krenil v vse te težave, ko je poslal svojega Sina,
zgolj za to, da bi v nas usmeril obtožujoči prst,
češ, kako pokvarjeni smo.
Priskočil je na pomoč, da bi rešil svet.
Kdor zaupa vanj, je oproščen;
kdor noče zaupati vanj, pa je že zdavnaj
pod smrtno obsodbo, ne da bi to vedel.**

(Janezov evangelij, 3. poglavje, »The Message« prevod)

Božja ljubezen do nas je osupljivo očitna. Bog je poslal svojega sina, Jezusa, da umre namesto nas in plača ceno za naše grehe. Sveto pismo pravi, da je smrt cena za plačilo naših grehov, in nihče od nas ni brez greha. Toda Božji dar je večno življenje po Jezusu Kristusu (Rimljanom 5,8-11). Izberite življenje!

Če vas je ta knjiga izzvala, da razmislite, kako se odzvati življenju, ki vam ga ponuja Bog, bi bilo koristno, če bi molili, kot je to storil Ian.

- Prosite Boga, naj vam odpusti vse vaše grehe.
- Odpustite vsakemu, ki vas je kakorkoli prizadel.
- Prosite Boga, da postane gospodar vašega življenja, in se trdno odločite, da mu boste sledili in mu služili.

Če ste se odločili, da sledite Jezusu, bo pomembno, da najdete enako misleče ljudi, ki vas lahko spodbujajo in vam pomagajo rasti v veri. Poiščite Sveto pismo in ga začnite brati – morda vam bo najlažje začeti z Janezovim evangelijem v Novi zavezi (najdete ga v kazalu na začetku Svetega pisma).

Naša molitev za vas je, da bo Kristus živel v vas, ko mu odprete vrata in ga povabite, da vstopi. Tako boste z nogami, trdno zakoreninjenimi v ljubezni, skupaj z vsemi kristjani lahko razumeli neizmerne razsežnosti Kristusove ljubezni. Sezite po njem in izkusite njegovo širino! Preizkusite njegovo dolžino! Raziščite njegove globine! Živite življenje, napolnjeno z Božjo polnostjo! (iz Pisma Efežanom 3, »The Message« prevod Svetega pisma)

* * *

Opombe

IANOVA SPLETNA STRAN

Če želite izvedeti več o lanu, obiščite njegovo spletno mesto:

<http://www.aglimpseofeternity.org/>

ŠKATLASTA MEDUZA

Škatlasta meduza ali morska osa je najbolj strupena morska žival in njen pik lahko ubije človeka. Najdemo jo v morjih severno od Avstralije in v tropskem Indijskem oceanu. Ena meduza ima dovolj strupa, da lahko ubije šestdeset ljudi. Večina ljudi sicer preživi srečanje z njo, toda bolečina zaradi pika je tako neznosna, da lahko ustavi srce ali paralizira človeka in s tem povzroči utopitev. Več informacij o škatlasti meduzi, poimenovani tudi morska osa, najdete na spletni strani:

https://sl.wikipedia.org/wiki/Morska_osa

CITATI SVETEGA PISMA

Smrt in sodba:

- [Matej 25,31–46; Rimljanom 2,6–11; Rimljanom 14,7–12; 1 Korinčanom 15,35–44; 2 Timoteju 4,1; Hebrejcem 9,27; Razodetje 20,11-15.](#)

Jezusova smrt za naše grehe:

- [Janez 11,25–26; Rimljanom 6,9–11; 8,10–11; 8,31–35; Kološanom 2,13–14; 1 Tesaloničanom 5,9–10; 1 Peter 1,3–4.](#)

Jezus, slavljeni Božji Sin:

- [Ezekiel 1,26–28; Luka 9,29–35; Janez 20,19; Apostolska dela 7,55–56; 9,3–5; 1 Tesaloničanom 4,14; Razodetje 1,13–16.](#)

Tema in svetloba:

- [Izaija 42,6](#); [Matej 8,12](#); [22,13](#); [Luka 2,32](#); [Janez 1,4-9](#); [8,12](#); [Apostolska dela 13,8-11](#); [Rimljanom 13,12](#); [2 Korinčanom 4,6](#); [Efežanom 5,8-14](#); [1 Janez 1,5](#); [2,8-11](#); [Razodetje 21,23](#).

Večno življenje:

- [Psalm 145,13](#); [Pridigar 12,5](#); [Izaija 51,11](#); [60,19–20](#); [Jeremija 31,3](#); [Marko 3,29](#); [Luka 16,9](#); [Janez 3,15](#); [4,36](#); [Rimljanom 1,20](#); [Efežanom 3,10-11](#); [2 Tesaloničanom 2,16](#); [2 Timoteju 2,10](#); [Hebrejcem 5,9](#); [9,15](#); [1 Peter 5,10](#); [2 Peter 1,11](#); [Juda 1,21](#); [Razodetje 14,6](#).

Nebesa in pekel:

- [Matej 5,11–12](#); [8,12](#); [10,15](#); [18,10](#); [22,15](#); [23,15](#); [23,34-37](#); [Luka 10,20](#); [15,7](#); [16,25](#); [20,36](#); [23,43](#); [Janez 14,2](#); [Rimljanom 8,17](#); [1 Korinčanom 15,42-51](#); [2 Korinčanom 12,2-4](#); [2 Tesaloničanom 1,9](#); [Juda 1,6](#); [Hebrejcem 9,12](#); [12, 22–23](#); [1 Peter 1,4](#); [2 Peter 1,10–11](#); [2,4](#); [3,13](#); [Razodetje 7,15](#); [14,13](#); [21,2-4](#), [10-27](#); [22,3-5](#); [22,15](#).

Božja ljubezen:

- [Psalm 103,4](#); [Psalm 36,7](#); [Matej 18,10](#); [Janez 15,13](#); [Rimljanom 5,5-8](#); [Galačanom 2,20](#); [Efežanom 2,4-5](#); [3,19](#); [2 Tesaloničanom 2,16](#); [Titu 3,4](#).

Demoni:

- [Matej 8,29](#); [10,1](#); [12,24–30](#); [Marko 1,23–24](#); [5,8–9](#); [Luka 8,29](#); [10,17-18](#); [1 Korinčanom 10,20](#); [1 Timoteju 4,1](#).

DODATNE POVEZAVE S SVETIM PISMOM (dr. Richard Kent)

Svetopisemska resnica je, da ko umremo, naš duh zapusti telo. Najbolj znan primer tega najdemo v Janezu 19,30: »Jezus je rekel: '*Dokončano je*'. In nagnil je glavo in izročil duha.« Ni dvoma, da je Jezus umrl, kot je bilo zapisano v Janezu 19,33.

Poleg tega je verjetno, da je imel tudi apostol Pavel izkušnjo življenja po smrti, potem ko so ga kamnali Judje iz Antiohije in Ikonija (Apostolska dela 14,19). Judje so bili zelo jezni, ker je Pavel zapustil njihov veliki zbor (parlament v starodavnem Izraelu) in postal Jezusov privrženec. Gotovo je, da so ubili Pavla, ko so ga kamenjali. Pavel opisuje svojo obsmrtno izkušnjo, kot da je bil »vzet v tretja nebesa« (2. Korinčanom 12,2).

V Lukovem evangeliju pa piše, da se je duh mrtve deklice, stare dvanajst let, vrnil v njeno telo in je oživila. Jezusa so poklicali k Jairovi hčeri, ki je umrla, s prošnjo, da bi deklico vrnil v življenje. Zgodba je zapisana v Luki 8,53-55: »Posmehovali so se mu, ker so vedeli, da je umrla. On pa jo je prijel za roko in zaklical: *'Deklica, vstani!'* Potem se je njen duh vrnil vanjo in takoj je vstala.« Tu je jasno opisano, da je deklica, ko se je duh vrnil v njeno telo, oživila. Verjamem, da je to svetopisemska razlaga primera lana McCormacka, čigar duh se je po njegovi smrti vrnil v telo.

* * *

»Pogled v večnost« je resnična in osupljiva zgodba o človeku, ki se je srečal s smrtjo in spoznal onostransko življenje.

Iana McCormacka je med potapljanjem ob obali Mavricija ožgalo pet izjemno strupenih škatlastih meduz. Pozneje je umrl v bolnišnici in bil mrtev petnajst do dvajset minut. V tem času je doživel pekel in nebesa, nato pa se je vrnil, da bi povedal svojo zgodbo!

Smrt je bila zanj prehod v resnično življenje.

Njegova zgodba še vedno spreminja življenja po vsem svetu, saj se dotika nekaterih najglobljih vprašanj, ki si jih vsi zastavljamo.

Brezplačni izvod – ni za prodajo